Khi PHỤ NỮ UỐNG TRÀ

Đàn ông NÊN cẩn thận

Phan Ý Yên

Nhà xuất bản Phụ Nữ

Mục lục

Kết

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên
www.dtv-ebook.com

Lời Mở Đầu

Yên nghĩ chắc không ít người sẽ thắc mắc, "Tại sao khi phụ nữ uống trà, đàn ông nên cẩn thận?". Uống trà là thói quen tao nhễ thế cơ mà! Rất nữ tính lại sang trọng, đàn ông không mê thị thôi, cớ gì lại sợ? Ừ, nhưng đó là khi phụ nữ chỉ uống trà một mình. Còn cứ có thêm một người phụ nữ nữa, các anh chắc chắn không lường trước được những chuyện gi sẽ xảy ra đâu!

Thực ra, Yên viết cuốn sách này không phải để nói xấu phụ nữ. Yên chỉ muốn đồng hình chia sẻ cùng họ. Giống như thể, giữ một bầu không gian ngập tràn hoa mùa xuân ấm áp, chúng ta có duyên gặp gỡ, ngồi xuống một ban công nhỏ nào đấy, bạn gọi trà đào mật ong, Yên chọn bạc hà thêm chút chanh thanh thanh, và câu chuyện bắt đầu từ đó. Vô thưởng vô phạt, không quá lớn

lao, không cần vĩ đại nhưng chúng ta có thể giãi bày cùng nhau, một cách tự nhiên và dịu dàng. Không dám chắc sau mỗi tiệc trà, vấn đề nào cũng được giải quyết nhưng ít ra sự nhẹ nhàng và đồng cảm nhó mang lại sẽ đủ sức khiến phụ nữ thấy mình được lắng nghe, được thấu hiểu.

Năm nay Yên bước chân vào ngưỡng 30. Một cái tuổi có thể xem là đủ để trưởng thành. Nhưng Yên thích giữ trong mình trái tim của một cô gái trẻ để lúc nào cũng có thể vị tha với cuộc đời, hi vọng với tương lai và dám ước mơ lẫn buông bỏ. Yên không còn nói nữa chuyện tình yêu như thể đó là tất cả giá trị minh muốn, cơ mà, Yên giống như bạn, cũng là một người phụ nữ có những khat khao đơn thuần. Thế nên, nếu còn giữ trong minh chữ YÊU thì đó vẫn luôn là một món quà đáng giá! Phụ nữ 30. Nhìn con số thì có vẻ đáng sợ. Tuy nhiên, không hề! Hãy giở bất chợt một trang nào đó trong cuốn sách này và tin Yên!

Rất mong có dịp được nắm tay nhau thật nhẹ!

Phan Ý Yên

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

30 Của Bạn Màu Gì?

Tôi chợt nhận ra mình chuẩn bị bước vào tuổi 30. Phụ nữ thường sợ hãi khi nghĩ đến việc ai đó hỏi tuổi mình vào giai đoạn này. Đầu 3 là một cột mốc buộc ghé qua mà chẳng mấy ai hào hứng. Có phụ nữ sợ mình bị "lão hõa" thật. Nhưng có phụ nữ sợ 30 không phải vì da sẽ nhăn đi, người sẽ xấu đi mà bởi vì sợ người ta cứ giục cưới, giục sinh nở, giục yên bề gia thất, sợ những mong muốn tuổi trẻ không kịp hoàn thành. Phụ nữ trước ngưỡng 30 giống một giỏ hoa nhiều sắc, mà sắc nào cũng đượm một chút nuối tiếc riêng.

***

"Đẹp là được"

Phụ nữ đẹp luôn có nhiều thứ quyền lợi hơn. Tối tin

tất cả chúng ta đều thừa nhận sự thật này. Cái đẹp trong thời đại số hóa, vật chất hóa lại càng có cơ hội để lên ngôi, mở đường cho phụ nữ tiến gần đến nhiều mục đích mà họ mơ ước. Và vì thế, với một số phụ nữ, đẹp trở thành tiêu chí hàng đầu quyết định cho số phận. Tôi có một chị bạn, là mẹ đơn thân vào năm 20 tuổi, hiện giờ con gái chị đã lên chín nhưng vẫn sống ở nhà bố mẹ chị. Nếu không quen biết rõ chị, bảo đoán tuổi thì nhiều nhất chỉ đưa ra con số 25. Chị dong dỏng cao, da trắng hồng, tóc suôn dài, mặt mũi thanh tú rạng rỡ. Công việc hàng ngày là gội đầu, sấy tóc, đi spa dưỡng da, chăm sóc nail, đọc sách, xem phim, mua sắm và đợi người đàn ông của chị trong căn nhà mà anh ấy mua cho. Có lần tôi hỏi là ngày nào cũng thế chị không buồn à? Chị trả lời: "Nhiều người muốn như chị mà còn không được. Sao chị phải buồn? Với cả, nếu như chị không có nhan sắc thì chưa chắc chị đã có được đời sống này nên chị phải gìn giữ nó." Ngẫm cũng phải. Phụ nữ nào mà chẳng ước ao được bảo bọc và chu cấp. Nhưng có phải phụ nữ nào cũng được cái phúc phận từ chữ đẹp đâu. Tôi cũng từng nghe tâm sự của không ít đấng mày râu thành đạt. Họ thường quan niệm rằng người phụ nữ của mình không

cần quá thông minh nhưng nhất định phải đẹp. Tiếng anh có từ "trophy wife", hay " trophy girlfriend" là để ám chỉ điều này. Đàn ông sở hữu một người đàn bà đẹp chính là một chiến thắng, một sự tự hào với cả thế giới.

Nếu bạn không đủ đẹp hoặc đẹp nhưng chưa may mắn thì cũng khoan vội chê bao hay đánh giá gì những phụ nữ quan niệm rằng "đẹp là được". Tôi nghĩ có rất nhiều con đường để dẫn đến thành Rome và mọi con đường ấy đều lắm chông gai cùng nước mắt. Đẹp là một món quà nhưng để gìn giữ nó là một quá trình và đôi khi còn đánh đổi nhiều thứ. Mục đích sống này có bền hay không còn phụ thuộc vào hoàn cảnh và số phận của từng người. Thế nhưng, đẹp vĩnh viễn là một ưu thế! Bạn đừng quên!

***

Những con ốc sên

Tại sao tôi lại gọi họ là ốc sên. Bởi vì họ ngại giao tiếp, không thích người lạ, biết nhiều lý thuyết nhưng...ít thực tế trải nghiệm. Ước mơ của họ là vượt ra khỏi giới

hạn cá nhân nhưng lần chần mãi vẫn chưa được giới hạn đó là ở đâu. Họ cô độc và hay buồn. Họ có cảm giác cả thế giới này không ai hiểu và nói cùng ngôn ngữ với họ. Cho dù là ở tuổi 20 hay 30, một khi chưa chui ra khỏi vỏ thì thế giới với họ vẫn thật xa lạ và thậm chí kì quặc.

Điểm mạnh của nhóm ốc sên là thái độ bất cần với tuổi tác, giỏi trong việc cho người khác những lời khuyên chí lý đầy thấu hiểu (nhưng thường bế tắc với chính mình). Khuyết điểm là biết nhiều thành ra chẳng biết gì một khi va chạm đúng thực tế. Tôi quen một cô gái kia, đọc rất nhiều tiểu thuyết rồi một ngày tình cờ được yêu người đàn ông trong mộng thật lại vướng vào cuộc tình tay ba. Lúc ấy, thay vì giải tán cuộc...không vui này cho rồi thi cô lại tiếp tục chơi tiếp và hùng hồn tuyên bố rằng "em không yêu nhưng em phải xem tiếp cho biết". Mỗi người có cách đối diện với kinh nghiệm khác nhau nên tôi không can thiệp cũng như đánh giá gì. Tuy nhiên, từ đó tôi nhận ra rằng những cô nàng ốc sên, một khi nhập vào người qua nhiều lý thuyết thì sẽ khát khao thực tế đến thế nào. Rồi tuổi 30 lù lù kéo đến, họ lại càng khát khao trải nghiệm hơn. Người may mắn sẽ

tìm được giới hạn của mình để nhắm mắt nhảy qua. Còn người không may cũng sẽ nhảy nhưng mà nhảy xuống...hố!

***

"Tôi có tất nên tôi biết hết!"

Hội FA nói đủ rồi thì nhường chỗ cho hội yên bề gia thất, hội những phụ nữ đã lấy chồng sinh con và luôn mở đầu bằng câu " nhà chị thế này, nhà chị thế kia". Tôi nghĩ, với họ tuổi 30 là ít đáng sợ nhất vì họ cảm thấy nó chẳng khác gì. Sự thay đổi về tuổi tác hầu như không còn chút ảnh hưởng nào bắt đầu từ lúc họ đám cưới sinh con. Vũ trụ sẽ xoay quanh ngôi nhà và những đứa trẻ.

Về cơ bản, phụ nữ FA sẽ e ngại khi ngồi chung bàn với bạn bè đồng trang lứa đã "đủ đầy" bởi vì cứ năm phút mọi câu chuyện sẽ lại quay về vấn đề "chích ngừa, tã, bỉm, sữa" bất cứ mọi nỗ lực xoay vần tình thế. Bên cạnh đó, phụ nữ mặc định với bản thân là có đủ (theo tiêu chuẩn xã hội) sẽ thích chia sẻ kinh nghiệm và đưa ra lời khuyên hơn bao giờ hết. Tôi có lần đã được một bạn

đồng nghiệp bé hơn mình 3 tuổi ân cần thủ thỉ rằng "chị nên thế này, chị nên thế kia" trong vòng hai mươi phút sau khi nghe tôi bảo rằng năm nay 28 và chưa có người yêu. Tôi thực sự không phiền lòng lắm trong hoàn cản này vì hầu như bất kì ai một khi nghĩ mình đã đến đích rồi đều vậy. Cơ mà lại quên mất, đích của người này chưa hẳn là đích đến của người kia.

Ở tiêu đề, tôi đã hỏi, tuổi 30 của bạn có màu gì? Bởi tôi biết phụ nữ ngày nay có những ước vọng rộng mở và đa dạng khác nhau với cuộc đời mình. Người sẽ đặt sự nghiệp lên đầu, người lại chỉ muốn đám cưới, sinh con. Và cho dù là mục đích nào đi chăng nữa thì họ cũng có trăm ngày con đường để đạt được mộng tưởng của mình. Hạnh phúc là một sự lựa chọn. Chẳng có lối đi nào là đủ đúng đắn hau quá sai lầm vì rốt cuộc chúng cũng là cuộc đời mà mỗi chúng ta phải sống, phải tự trải nghiệm và trách nhiệm. Sướng khổ tự chịu, chẳng ai có thể đỡ giúp, đau giúp hay sung sướng giúp. Vậy nên, tuổi 30 của bạn có là màu gì đi nữa, hãy tự tô vẽ cho nó và với tối, tất cả đều thật xinh đẹp!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

365 Ngày May Mắn

Chúng ta thường có thói quen nhìn nhận rằng may mắn là một phép màu từ đó rơi xuống vào một ngày đẹp trời. Chính vì thế mà nó có khi trúng đầu hàng xóm hay cô bạn đồng nghiệp chứ không phải là mình. Buồn thay có phải không?

Chẳng hẳn đã có không ít lần bạn thầm ghe tị với ai đó. Ví dụ như: "Sao em kia may thế? Vừa xinh đẹp, lại gia đình khá giả, công việc tốt, người yêu đẹp trai!". Nói rồi ngậm ngùi rất chi là thương thân. Tôi cũng chẳng khác bạn là bao với dăm đôi lần tủi thân nhè nhẹ như vậy. Hay giả như có những ngày mà chúng ta thường xem là ngày xấu khi từ sáng đến tối mọi việc đều như giở chứng trêu ngươi, hỏng từ A đến Z, từ ngang sang dọc. Nói một cách hài hước theo xu hướng thì "cuộc đời

xuống dốc không phanh". Nhưng liệu có thật cuộc đời đã bế tắc đến vậy hay không?

***

May mắn hay lạc quan?

Tôi từng đọc một cuốn sách về những người thành công nổi tiếng và tôi còn nhớ một chia sẻ thú vị rằng đa phần những tấm gương kia đều không mấy tin vào cái gọi là may mắn thuần túy, họ tin tưởng vào hành động thực tế hơn. Và đó mới chính là điều làm nên sự khác biệt rõ nét. Nền tảng luôn là một yếu tố lợi thê nhưng nó không phải là yếu tố quyết định. Việc sinh ra với một cái thìa bạc trong miệng hay rơi trúng lưới tình với anh chàng đại gia chưa chắc đảm bảo rằng tương lai ổn định hay bản thân bạn tìm thấy hạnh phúc đích thực mà mình mong muốn. Hiển nhiên, những đảm bảo vật chất luôn tốt và không thể vắng mặt. Nhưng khi tất cả chúng đổ vỡ, liệu có phải chỉ đơn thuần là may mắn đã từ bỏ bạn mà đi hay bởi vì bạn chưa từng biết thực sự nắm giữ, chỉ đang cố dấn thân theo đuổi những điều vốn dĩ không phù hợp với mình?

Có một người phụ nữ từng tâm sự với tôi thế này: "Phụ nữ chúng ta tại sao từ nhỏ đã được dạy rằng may mắn nhất là tìm được cho mình một tấm chồng tử tế?". Phải, tại sao cái chuẩn mực ấy lại được áp đặt và truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác để làm thước đo cho hạnh phúc của tất thảy phụ nữ? Chồng hay đàn ông là một phần không thể tách rời, một yếu tố cần nhưng chưa chắc đủ khi mà phụ nữ chúng ta ngày càng muốn giá trị của mình được nhìn nhận đúng đắn. Và vì thế mà tôi cho rằng một người phụ nữ may mắn không phải là có chồng giàu, con giỏi, nhà to, xe hơi xịn, túi đắt tiền mà là người biết nắm giữ cơ hội, tin tưởng bản thân rồi hành động xây dựng vun vén cho những gì mình sở hữu, ước mơ.

Tôi có nói đến sự lạc quan nữa phải không nhỉ? Khi mà càng ngày phụ nữ luôn có xu hướng đắm chìm trong bi lụy, lắng nghe những câu chuyện tiêu cực rồi hồ nghi về tương lai. Tôi đồng ý, chẳng phi lý hay viễn tưởng gì cả khi đàn ông thì dễ phản bội, bạn bè thì khó lường hay xã hội đầy rẫy cô đơn. Nhưng chúng ta luôn có sự lựa chọn là để chúng nhấn chìm hay chấp nhận rằng một tia

sáng thôi đôi khi là đủ để dẫn đường thoát khỏi bóng đêm. Sự lạc quan mang đến may mắn, triết lý này không sai. Bởi chỉ khi ta muốn nhìn thấy điều tốt thì ta mới đủ minh mẫn và lý trí tìm ra con đường cho mình. Vào lúc đó, may mắn chắc hẳn sẽ mỉm cười.

***

Những cơ hội thứ...365

Người ta vẫn thường nói đến cơ hội thứ hai như một phép so sánh đơn giản dễ hiểu nhất cho việc bắt đầu lại từ đầu. Tuy nhiên, không phải mọi điểm "restart" đều đơn giản. Nó luôn đòi hỏi ta rất nhiều dũng khí, sự buông bỏ chấp nhận và cả liều lĩnh. Khi bạn 17, 18, bạn thấy chẳng có gì làm bạn chùn bước. Khi bạn 25, 26, nếu độc thân chưa ràng buộc thì sự can đảm làm lại cũng đã giảm đi ít nhiều, còn có gia đình rồi thì chắc 20% dũng cảm cũng gọi là nhiều. Bước qua cái ngưỡng 30, thôi thì không cần còn số minh họa nào nữa. Bạn sẽ thấy mình ngày một già đi, nuối tiếc ngày một nhiều mà vòng quay luẩn quẩn cứ liên tục liên tục vô định và buồn tẻ. Sự chấp nhận hay cố gắng chấp nhận thỏa hiệp khiến

chúng ta dễ dãi hơn và cũng cô đơn hơn.

Rồi bạn sẽ ngưỡng mộ những người phụ nữ khác, ở cùng độ tuổi hay thậm chí già hơn nhưng tươi mới, mơn mởn, ngập tràn sức sống. Bạn chép miệng cảm thấy họ may mắn hơn bạn. Nhưng bạn thân mến, chúng ta luôn cố tìm lý do biện minh cho sự thua kém của mình thay vì thừa nhận rằng mình đã không đủ cố gắng. Chúng ta từ bỏ vì không đủ quyết tâm vượt qua những quen thuộc thường thường nhàn nhạt, không đủ tự tin để thay đổi, để chấp nhận thất bại hay những rủi ro. Khi làm sai, thật tốt vì có cơ hội thay đổi, sửa chữa. Nhưng ngay cả khi không sai cơ mà chưa đúng, liệu có mấy người kiên trì đến cùng cho đến đúng mới thôi?

Chúng ta sẽ không bao giờ quay ngược tuổi 17, 20 nhưng không vì thế mà chúng ta già đi. Tuổi trẻ chỉ kết thúc vào giây phút bạn nghĩ rằng mình không còn cơ hội nào nữa. Nhân vật Scarlett O'Hara trong tác phẩm nổi tiếng Cuốn theo chiều gió có một câu nói vô cùng nổi tiếng rằng: " Xét cho cùng ngày mai là một ngày mới" và bất cứ khi nào tỉnh dậy mỗi sớm mai, bạn cũng đều có thể tin rằng mình luôn còn 365 ngày cơ hội bắt đầu.

Đấu Trường Bảy Tỉ Người

"Thế giới này là một cuộc chiến" Tôi đã nghe câu nói này khá nhiều lần và càng ngày càng nhận thấy người ta nào đó khi nói ra câu này chắc cũng kinh qua không ít. Kể từ lúc bạn ý thức được ước mơ và tham vọng của cá nhân, thì thế giới này lập tức không còn bình lặng nữa. Bởi bạn phải tìm cho mình một chỗ đứng trong biển người bên ngoài kia!

***

Hiệu ứng Matthew

Đây là hiện tượng do nhà xã hội học Robert Merton đặt tên dựa theo bài Tân ước trong Lời dạy của Matthew: "Vì phàm những ai đã có, thì ngay cái đang có, cũng sẽ bị lấy đi." Nghiên cứu này của Robert

Merton chỉ ra một sự thật trong xã hội phát triển rằng chính những người được sở hữu một khả năng vượt hơn người sẽ nhận được thêm nhiều cơ may để thành công hơn nữa. Những người đang giàu có sẽ có thêm cơ hội để giàu hơn và bớt phải tiêu tiền. Những sinh viên giỏi giang sẽ được chú ý nhiều và tập trung để phát triển hơn. Tóm lại, chúng ta đang sống trong một xã hội mà một khi đã may mắn lần một thì sẽ có thêm lần hai, lần ba, lần n. Chỉ cần bạn nhìn thấy chúng!

Khi tôi nói về hiệu ứng Matthew với vài người bạn trong một cuộc gặp gỡ cuối tuần. Anh M., người có xuất thân khá danh giá trong một gia đình có tài sản từ nhiều thế hệ và hiện đang sở hữu một chuỗi các tòa nhà tại thành phố đã gật đầu đồng ý. Anh bảo: "Sinh ra với một cái thìa vàng trong miệng đã là thứ vận may lớn nhất rồi!". Nó cũng giống như khi bạn mở mắt chào đời, bạn đã không ở cùng chung điểm xuất phát với bảy tỉ người còn lại. Rồi bạn lớn lên, trưởng thành, cả quá trình ấy, với điều kiện môi trường mà bạn được thừa hưởng, nhất định bạn cũng sẽ khác biệt hơn người. Cô C., là một người mẫu nổi tiếng cũng đồng tình. "Em thấy đẹp là

một năng lực. Nhất là đẹp tự nhiên!". Tôi thấy cô rõ ràng đã đưa ra nhận đình hoàn toàn đúng đắn về xã hội mà phụ nữ xấu thì không có quà. Thứ máy mắn đó không thể kiếm tìm.

Với một người như anh M., người ta sẽ săn đón anh ở mọi nơi, đưa cho anh những gì tốt nhất ngay từ lúc sinh ra. Anh chắc chắn sẽ được giáo dục để ý thức về vị trí của mình, quyền lực của mình. Chắc chắn sẽ có người muốn cướp của anh nhiều thứ nhưng cũng chắc chắn có người bảo vệ chúng cho anh. Còn với cô C., với sắc đẹp của mình, thậm chí nếu có ngồi yên và mỉm cười, cô cũng không chết đói hay thất nghiệp. Vì luôn có người cần đến sự tỏa sáng rạng rỡ kia. Đến đây, thì anh N., người còn lại trong bàn mới lên tiếng: " Rõ là quá bất công!". Vì như vậy có những người vĩnh viễn sẽ không ngẩng mặt lên nổi với cuộc đời này! Họ làm việc quần quật vẫn khổ, họ không có "hoàng tử" trong mơ chỉ vì...xấu. Hóa ra, xã hồi này phân cấp vì cái gọi là may mắn thôi sao?

***

Quy tắc 10.000 giờ

Tôi đồng ý với nha N. một chuyện. Sự may mắn là yếu tố không nhỏ để phân cấp xã hội. Đừng nói đến chuyện bất công hay không mà làm gì. Bởi một khi còn tồn tại phép so sánh thì vĩnh viễn con người sẽ còn thấy không tồn tại công bằng. Tuy nhiên, cũng chính vì lúc nào cũng không thể cân đo đong đếm số phận của người này với người kia, may mắn cũng sẽ được nhìn nhận theo nhiều cách khác nhau.

Có lần tôi nghe một người bạn nói rằng với anh ấy, may mắn thực sự là một món vay hậu hĩnh của Tạo Hóa. Và quan trọng nhất vẫn là bạn sử dụng món vay ấy thế nào! Có người sẽ đầu tư cân nhắc, cũng có người từ chối và thậm chí còn có người tiêu hoang. Tôi nhìn nhận thấy cũng đúng lắm! Vì có không ít người như anh M., cô C. nhưng không phải ai cũng gìn giữ và tận dụng được trọn vẹn ưu thế của mình! Bởi thường những gì dễ có sẽ có xu hướng bị xem như là lẽ tất nhiên rồi xem thường và đánh mất.

Trong cuốn sách Những kẻ xuất chúng, Malcolm

Gladwell có đề cập đến quy tắc 10.000 giờ. Đó là khoảng thời gian làm việc tương đối được chứng minh để thành công trong một lĩnh vực nào đó. Một nhóm các nhà xã hội học đã nghiên cứu quá trình đi đến vinh quang của nhiều tấm gương nổi tiếng trong các lĩnh vực khác nhau như Bill Gates, Steve Jobs, The Beatles... và phát hiện ra điểm chung giữa họ chính là số lượng thời gian cống hiến cho đam mê mà mình theo đuổi. Hiển nhiên, họ cũng được trao vào tay những cơ hội hiếm hoi như Bill Gates được vào học trường Lakeside, một trong những ngôi trường hiếm hoi vào năm 1968 có trang bị ASR-33 Teletype (một thiết bị đầu cuối kết nối trực tiếp đến máy tính trung tâm, loại máy tính hiện đại nhất lúc bấy giờ); hay nếu nhìn vào danh sách 75 nhân vật giàu nhất trong lịch sử nhân loại, bạn sẽ thấy có đến 20% số đó sinh ra trong cùng thời kì (1830) ở Mỹ, để đúng vào thời điểm trưởng thành, tận dụng được những biến đổi quan trọng và bùng nổ nhất của nền kinh tế Mỹ (1860-1870). Tất cả họ đều được định mệnh gõ cửa để mời chào một món vay mang tên "cơ hội". Và không ai trong số đó bỏ lỡ, toàn tâm toàn ý, dốc hết sức lực và đam mê miệt mài lao động cùng với duyên may ấy.

***

Chiếc boomerang số phận

Như tôi đã nói, may mắn thực ra là một món vay của số phận. Và con tạo thì luôn xoay vần không ngừng nghỉ. Bạn được cho cái này thì cũng sẽ bị lấy đi cái khác. Chỉ là sự mất mát của bạn không phải ai cũng nhìn thấy trong khi ánh hào quang thì thường dễ dàng được phô diễn hơn. Người ta vẫn thường có thói quen chép miệng và nói: "Trời, con nhỏ đó may quá!"; "Sao thằng cha đó hên quá vậy?". Vì đó là cách đơn giản nhất để hợp thức hóa "sự ganh tị" trong mỗi con người. Rõ ràng là quá khó để công nhận thành công của ai đó, và khó hơn nữa là nhận ra bản thân mình cũng may mắn để lạc quan trước mọi chuyện.

Khi viết bài viết này, tôi đã đọc không ít cẩm nang hướng dẫn làm thế nào để trở thành người may mắn. Rồi tôi nhận ra lời khuyên chung nhất của tất cả các cuốn sách đấy chính là: "Đừng nghĩ rằng mình là nạn nhân của mọi vấn đề!". Quả thật, chỉ với tư duy tích cực đó thôi cũng đã đủ đẩy lùi tấm màn tăm tối trước mặt để

bạn nhìn thấy vận may của đời mình. Có những may mắn tự rơi xuống đầu nhưng cũng có những cơ hội tốt phải tự thân đi tìm thì mới thấy. Cũng giống như việc tin tưởng và hy vọng để có động lức lao động chăm chỉ sẽ khiến tâm lý lẫn phẩm chất cá nhân nâng cấp mỗi ngày. Rồi những điều tốt sẽ tìm thấy người xứng đáng với nó!

Bạn có còn nhớ anh N. tôi đã nhắc đến ở đầu bài hay không? Người đã luôn nghĩ rằng cuộc đời này bất công vì kẻ ăn không hết người lần không ra đó! Anh là đại diện cho không ít hình ảnh của chúng ta khi chỉ nhìn thấy điều mình không có mà quên mất những gì mình có để cảm thấy bản thân cũng thật may mắn biết bao. Sự được - mất thực ra rất vô chừng và vĩnh viễn không thể đong đếm đủ. Thế nên, nếu bạn đang cảm thấy mình là kẻ xui xẻo nhất hành tinh, tôi mong bạn có thể chậm lại và thôi nghĩ rằng mình đang sống trong đấu trường bảy tỉ người để cảm thấy bản thân thật may mắn!

Và hiển nhiên, tôi nhất định phải nói câu này: CHÚC MAY MẮN!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Anh Ơi, Bao Giờ Thì Anh Lớn?

Người yếu tôi rất thích Peter Pan không phải là vì cậu thanh niên đó biết bay hay mặc bộ trang phục màu xanh rất đẹp. Mà bởi vì Peter Pan có một câu nổi tiếng thế này "Don't grow up, it's a trap!" (Đừng khôn lớn, trưởng thành là một cái bẫy). Và hiển nhiên anh chẳng thích lớn!

***

Mommy Boy

Mommy Boy được định nghĩa nôm na sang tiếng Việt là "cục cưng của mẹ". Cưng tới độ gần ba chục tuổi đầu đến nơi vẫn là cục cưng mẹ muốn ôm muốn ấp mỗi ngày, thả ra đường mẹ chỉ sợ đứa nào nó lừa con mẹ bắt con mẹ đi mất. Đa phần phụ nữ đều sẽ không thích

những anh chàng kiểu này ngay từ vài lần quen biết. Lý do 1: sách báo, đài truyền hình, truyện tranh, truyện ngắn, thơ ca, mạng xã hội đa phần đều dành những lời không mấy tích cực về tuýp đàn ông này. Lý do 2: nghe đến chữ "Mommy" thôi đã thấy phải vượt chướng ngại vật không hề dễ xới chút nào. Lý do 3: thời đại kỹ thuật số nhanh như tên bắn, hai lý do điểm trừ là quá đủ để gạch tên chàng ta khỏi tầm ngắm.

Tuy nhiên, công bằng mà nói, các "cục cưng của mẹ" không hoàn toàn tệ như đa số chúng ta vẫn nghĩ. Đàn ông chịu nhiều ảnh hưởng từ sự bảo bọc (ngay cả khi hơi quá của mẹ và yêu mẹ thường sẽ trở thành một người cha tốt, một người đàn ông yêu gia đình của mình sau này. Cảm xúc mẫu tử sẽ vô hình phát triển thứ bản năng bên trong người đàn ông đó khiến họ quý trọng giá trị của người vợ và những đứa con. HỌ có thể không trở thành những siêu nhân cứu thế giới, những đại gia hay ông trùm có máu mặt vì họ quen với sự bình yên, quen với những gì bên trong khuôn khổ an toàn. Nghe thật thiếu tham vọng và thiếu cả sự mạnh mẽ nữa. Mà phụ nữ thì thường thích những gì rắn rỏi và trầy xước hơn

một chút. Thế nhưng, phụ nữ cũng mê chuộng cả sự bình yên. Mâu thuẫn nhỉ? Không sao, mâu thuẫn thì mới là phụ nữ. Và đàn ông của mẹ vô tình lại đáp ứng được yếu tố an nhiên này.

Tôi có một niềm tin sâu sắc rằng tất cả các anh chằng bị/được mẹ quan tâm thái quá đều là người tốt. Tốt về bản chất, cực kì hướng thiện và yêu hòa bình. Hoa hậu thân thiện đôi lúc nên nhường cho các anh. Tùy các cấp độ biến thể khác nhau mà họ trở nên nhu nhược, "đụt" (ngôn ngữ gần gũi) hay chỉ hiền lành quá thể. Học chắc chắn sẽ không dưới một lần khiến cô bạn gái nổi cơn tam bành vì thể nào cũng có lúc bung ra những câu như sau:

- Để anh về hỏi mẹ anh đã!

- Chắc mẹ anh không đồng ý đâu!

- Thôi đến giờ anh phải về rồi không mẹ lại cằn nhằn.

Mất hết cả hứng đúng không? Lớn đùng lớn đoàng ra như vậy rồi mà mẹ vẫn bọc thì đã khó hiểu rồi. Đằng

này chàng lại còn thấy như chuyện đấy cũng tốt chán chẳng vấn đề gì phải thay đổi. Hẳn là bạn có thể chán dần đều và chuyện chia tay gây gổ là diễn tiến không thể tránh khỏi tiếp theo. Cơ mà như tôi đã đề cập đến ở trên đấy thôi, các "cục cưng của mẹ" về cơ bản là người đàn ông tốt. Đàn ông tốt bây giờ lại càng lúc càng hiếm trong xã hội chộn rộn thị phi và giá trị tiêu cực. Thế nên đôi lúc chúng ta cần cân nhắc kĩ để chung sống với chàng vui vẻ hơn.

***

"Ừ, anh cứ làm Peter Pan, thế giới để em lo!"

Đừng vội bỏ cuộc, đó là những gì tôi vẫn thường nói với các cô bạn gái vô tình yêu trúng một "cục cưng của mẹ" và tự nói với cả chính mình nữa. Hãy cân nhắc trước hết tình cảm của bản thân trong mối quan hệ này xem đã thực lòng yêu chàng đến đâu. Tiếp đó, ngoài chuyện anh ấy hay phải xem xét cả yếu tố "mẹ ở nhà" ra thì còn có những điểm tốt nào bù đắp được không. Tôi nghĩ đây thực sự là một trường hợp mà chúng ta nên cân đo đong đếm thiệt hơn. Đa phần các cô gái khi

quyết định ở lại sẽ tìm mọi cách thay đổi người đàn ông này. Nhưng sai lầm to lớn nhất chính là ở đây! Bạn quên mất rằng chàng không cần một người mẹ nữa để vô tình bị đẩy vào một cuộc chiến ngầm giữa "Mẹ ở nhà" và "Mẹ ở ngoài". Bạn thay đổi chàng nghĩa là bạn đang thi đua được mất với thân mẫu của chàng, người có khả năng trở thành mẹ chồng của bạn sau này nếu tình yêu của hai người thật thà và nghiêm túc.

Bạn sẽ hỏi tôi làm thế nào bây giờ nếu chàng không đổi? Thôi thì trời không chịu đất đất hãy chịu trời đi vậy. Chúng ta hãy thử chấp nhận chàng một lần xem sao! Chấp nhận ở đây nghĩa là làm quen với những thói quen nhịp đi về chào hỏi cân nhắc có bóng dáng của mẹ chàng trong đó bởi vì chàng đã sống với nó hơn hai chục năm qua, từ trước khi chàng gặp bạn cơ mà, dễ dàng gì mà xóa sạch sẽ đi được. Tôi đã thử và dần dần nhận ra không quá khó như mình vẫn tưởng. Chỉ cần đặt cái tôi cá nhân của bản thân lệch qua một bên chút xíu thôi là mọi chuyện dễ thở hơn rất nhiều rồi! Nếu chàng thích hỏi mẹ, cứ để chàng hỏi. Nếu chàng có giờ giới nghiêm vì mẹ chàng muốn thế, hãy giúp chàng tôn trọng

chúng. Bên cạnh đó, tại sao chúng ta không cố gắng tiến gần hơn một chút đến mẹ chàng, người phụ nữ đầu tiền trong cuộc đời anh ấy? Lúc đó, tôi nghĩ bạn sẽ tháo dần những bức tường gây cản trở cảm xúc của bạn đi và với niềm tin bạn tạo ra với mẹ chàng, biế đâu chàng có một ngày sẽ bảo "Mẹ anh nói, làm gì với em mẹ anh cũng yên tâm" thì sao?

Các "cục cưng của mẹ" sẽ không muốn lớn, từ chối lớn cho đến khi chàng nhận ra giá trị của việc lớn lên cùng một người phụ nữ ngoài mẹ ra thực sự dành cho cuộc đời mình; ngưởi phụ nữ không ép chàng thay đổi, không hoạnh họe hờn trách so sánh bắt chàng phải cân nhắc lựa chọn ngưởi yêu hay mẹ (đa phần là chọn mẹ rồi nên đừng dại dột mà đặt lên bàn cân nhé!) Khi đó, tôi tin bạn sẽ nhận được từ chàng trách nhiệm, bình yên, ngọt ngào, có thể vụng về nhưng thành thật. Những thương yêu không hoa mỹ nhưng ấm áp và an lành. Việc của bạn là tự hỏi xem bạn yêu chàng đến đâu để cố gắng cùng chàng mà thôi!

Bạn hãy thử nghĩ xem nhé!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Bạn Có Thể "Xấu" Đến Đâu?

Có một câu tôi nghĩ là chắc là bạn đã từng nghe thế này. "Các cô gái ngoan thì lên thiên đường còn các cô gái hư sẽ đi khắp nơi!" Lên thiên đường hay đi khắp nơi theo tôi đều có những cái hay riêng của nó, thật khó có thể so sánh thiệt hơn. Tuy nhiên, sẽ có lúc người nhẽ ra nên lên thiên đường lại chỉ muốn đi khắp nơi còn người ai cũng tưởng là đi khắp nơi lại chỉ ước ao giá mà mình có thể lên thiên đường. Ái chà, có vẻ hơi rối rắm nhỉ?

Nhà văn Pháp Albert Camus, tác giả cuốn tiểu thuyết nổi tiếng Người xa lạ từng nói: "Con người là loài sinh vật duy nhất chối bỏ bản chất thật của mình". Khi nghe nhận định này, tôi tin là có không ít người đùng đùng phản đối. Vì họ chắc mẩm rằng mình đang sống hết sức quang minh chính đại, đường đường chính chính, chả

chối bỏ dối lừa gì hết. Nhưng chậm lại một khắc thôi, hãy tự hỏi chính mình rằng có phải lúc nào bạn cũng dám sống thật với mọi ham muốn bên trong hay không? Có phải lúc nào bạn cũng dám yêu - dám hận, dám từ bỏ - dám bắt đầu, dám khen - dám chê thật tâm hay không? Tôi cá một trăm phần trăm, một nghìn phần nghìn rằng câu trả lời sẽ là không. Bởi cho dù có thừa nhận hay chối bỏ, đa phần chúng ta đều đang rào bản thân vào một cái khuôn tương đối giống nhau để thẳng bước đến "thiên đường".

***

Những cô gái ngoan

Chẳng ai thích làm "gái ngoan" hết cả! Gái ngoan thì chán phèo. Gái ngoan thì nhạt nhẽo. Gái ngoan thì không "cool", không hấp dẫn, không có tí ấn tượng gì. Các cô "gái hư" có vẻ thường được hâm mộ ngấm ngầm hơn. "Ôi cô ấy cá tính thế!"; "Ôi cô ấy tự tin thế!"; "Ôi cô ấy tính hay thế!" vân vân và vân vân là những gì mà người ta vẫn hay bình luận về các cô gái không/chưa được ngoan. Tuy nhiên, thang điểm đánh giá này dựa

vào đâu để phân biệt? Chuẩn mực xã hội ư? Quy tắc đạo đức á? Không đúng, hoàn toàn không đúng! Phụ nữ chỉ cần thấy một người phụ nữ khác sống được như những gì mà họ muốn mà không đủ can đảm thực hiện thì có nghĩa là cô kia "tuy hư nhưng mà hay".

Chị em luôn nuôi dưỡng ngấm ngầm trong mình những khát khao nổi loạn. Cái này các chuyên gia tâm lý gọi một cách khoa học là "nhu cầu bản năng", gần tương tự như ở động vật. Tuy nhiên, vì chúng ta đã đi qua thời kì hồng hoang rất lâu rồi nên học được cách chế ngự những mong muốn cá nhân. Sự kìm nén này được ủng hộ bởi khuôn khổ xã hội (hàng xóm không thích; đồng nghiệp chê bai; gia đình phản đối), bởi các quy chuẩn mang giá trị truyền thống lễ nghi đạo đức (tương đối sâu sắc; đôi khi còn trừu tượng và mâu thuẫn). Thêm vào đó, do lực lượng ủng hộ mạnh mẽ và vĩ đại như vậy nên chúng ta sợ nếu dõng dạc (hay thậm chí là lí nhí, thỏ thẻ) nói không một phát thì lập tức bị đày ra hoang đảo bốn vạn năm ngay. Nên dần dà chúng ta hòa vào đám đông, sống theo đám đông, cư xử như cách mà đám đông cho là đúng.

Chỉ rất mới gần đây thôi, tôi đọc được một vụ khá ầm ĩ thế này: đại loại chị X có bầu, chồng chị X đi ngoại tình với em Y, chị phát hiện ra được nhưng vẫn nhẫn nhịn vì theo chị như thế là vì gia đình và vì những đứa con. Chị nhắn tin cho em Y đầu tiên rất lịch sự khuyên em hãy thôi đi nhưng Y lại cũng phải tay vừa, đáp trả ngang nhiên. Chị X tức quá quyết bêu em Y ra giữa thiên hạ cho đời em từ nay xuống dôc. Cái status đăng lên mạng xã hội kèm hình ảnh em Y và tuyên bố rằng "chị nhìn thấy em ở đâu với chồng chị là chị đánh" được hơn 6.000 lượt like và trên 500 lượt share (tôi dám cá toàn phụ nữ quan tâm). Sau đó nhiều trang báo mạng cũng hồ hởi trích đăng lại nữa. Tôi không phân tích ai đúng ai sai ở đây vì cái đố chắc trong lòng bạn hẳn đã có câu trả lời. Nhưng hãy thử cùng tôi nhìn nhận "đám đông" này một chút!

Chị X theo tôi đã sống đúng như một cô gái ngoan. Nghĩa là chị làm mẹ, làm vợ, là chị nhận nhĩn và hi sinh cho tổ ấm, cho gia đình, người thân. Đám đông đem lan tỏa câu chuyện của chị cũng là những cô gái ngoan khi họ tin rằng họ đang bảo vệ cho lẽ phải, cho công lý.

Rằng một người phụ nữ làm đau một người phụ nữ tốt thì đáng bị xét xử và"cào nát mặt" đến hết đời! Nhưng chao ơi, những cô gái ngoan mỹ miều và dịu dàng ơi! Những người phụ nữ vĩ đại ơi! Các bạn có biết mình đang tự biến bản thân trở thanh những chú hề kêu gọi thêm nhiều người khác nữa tới xem để biết lúc phụ nữ nổi cơn thịnh nộ thì họ có thể cư xử bất nhẫn với nhau tới mức nào hay không? Họ giống như một đám linh cẩu mất hết lý trí xông vào cắn xé nhau cho hả cơn giận. Tôi hiển nhiên không bênh em Y rồi! Tôi chỉ đang chứng minh cho bạn thấy rằng kể cả khi bạn chọn sống theo một lề giáo nhất định, vô tình làm "gái ngoan" thì cũng sẽ có lúc bản năng trần trụi của bạn bộc phát và mất hoàn toàn kiểm soát.

***

Những cô gái hư

Tại sao những cô gái hư lại hay bạn có biết không? Hãy thử đặt một cô gái hư vào trường hợp của chị X mà tôi vừa kể trên. Bạn đoán xem cô ta sẽ làm gì? Cô ta sẽ vẫn nổi giận chứ! Sẽ đau khổ và cả tổn thương nữa.

Nhưng rồi việc đầu tiên cô ta làm chính là tự nhắc với bản thân rằng: "Mình phải yêu mình trước!". Tình yêu đó cũng là tình yêu bản năng đó chứ nhưng nó không nhất định phải làm hại bất kì ai để tồn tại. Tất cả những người hay vật khiến mình không vui đều không nhất định phải ở lại trong cuộc sống. Với cô ta chuyện "thay trời hành đạo" hay "bảo vệ công lý" bằng cách trả thù người đã hại mình chưa chắc sẽ khiến bản thân lấy lại được những gì đã mất. Chi bằng khi biết được sự thật rồi, lặng lẽ tẩy sạch các vết nhơ, tìm cho mình một tia sáng mới sau mưa.

Tôi đặc biệt thích cái ý niệm "yêu bản thân nhất" từ các cô gái hư. CÓ thể họ bị xem là ích kỷ nhưng chẳng phải bản năng con người vốn dĩ là ích kỷ hay sao? Họ yêu chính mình và hành động để chứng minh tình yêu đó. Họ làm việc chăm chỉ để đủ nguồn lực tài chính phục vụ sở thích cá nhân. Họ đi du lịch, khám phá những vùng đất mới, gặp gỡ và lắng nghe những câu chuyện mới. Họ yêu chiều mong muốn của mình và thành thật với nó. Họ mặc đẹp là để tự thấy vui, họ đi spa chăm sóc da và cơ thể để tự thấy hài lòng. Họ không

từ chối cảm xúc, che giấu dục vọng và lo sợ ý kiến nhận xét của bất cứ ai. Họ sống can đảm và nhiệt tình, không trốn tránh thấy bại hay vùi mình trong quá khứ. Những cô gái hư không che giấu bản năng, không xấu hổ khi đối diện với xã hội. Hơn hết cả, họ luôn chấp nhận được mình, điều mà không dễ dàng gì có được trên suốt cả chặng đường dài trưởng thành của mỗi người.

Rốt cuộc thiên đường là ở đâu? Phải là ở tận đâu khi mà ngay bây giờ, ngay lúc này nếu bạn đủ can đảm sống đúng với bản thân, đủ tự tin nuông chiều những phần bản năng sâu kín nhất mà không gây tổn hại đến người khác thì ở đâu cũng có thể hóa thiên đường. Đời sống vốn dĩ ngắn lắm! Chẳng thể đoán được ngày mai ai rồi sẽ đổi thay. Thôi thì hãy đi bất cứ đâu đi vậy để hạnh phúc trở nên gần gũi, trở nên thực tế và không còn phụ thuộc vào bất kì cá thể nào bên ngoài trái tim ta!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Chuyện Của Những Người Đi Ngược

Bạn tôi nói thật không khó để tìm thấy những người đi ngược với dòng chảy của thời gian ngay cả khi hầu như thế giới đều đang hướng tới công nghệ số, mạng xã hội, thiết bị thông minh. Họ là những người hạnh phúc, cô ấy nghĩ vậy. Bởi dám mặc kệ lại nhiều quy chuẩn xu hướng chẳng phải là thảnh thơi dũng cảm lắm hay sao? Nhưng mà, tôi thì lại cho rằng không phải câu chuyện "khác biệt" nào cũng đều mang đậm màu lãng mạn hay tươi sáng.

***

Ăn mày dĩ vãng

Đây là một "chức danh" có phần nặng nề mà đa phần chúng ta đều hiểu thường dùng để ám chỉ những "bô

lão", sư huynh, sư tỉ thành công hoặc nổi tiếng trong quá khứ nhưng nhất định không chịu công nhận sự thay đổi của hiện tại và tương lai. Với họ cái gì "thời chúng tôi" cũng tốt hơn, đẹp hơn, nhân văn hơn, sâu sắc hơn. Họ có cái nhìn kém thiện chí với những gì mà thế hệ sau suy nghĩ và quyết định. Rồi bằng cách này hay cách khác, họ đả kích, phê phán, vùi dập. Tuy nhiên, tôi tin đây không phải là số đông trong xã hội và không đến mức phải vì thế mà nhìn nhận tiêu cực hoàn toàn cục diện. Bởi tôi biết còn có một hình thể "ăn mày dĩ vãng" khác chiếm số đông hơn, đặc biệt là trong cánh phụ nữ chúng ta.

Bạn có thấy quen không khi bắt gặp phải một cô nàng hẹn hò với anh B, anh C tan vỡ đau khổ cũng chỉ vì các anh ấy không thể nào so được với bạch mã hoàng tử A đã rời bỏ nàng mà đi? Bạn thấy có gì giông giống không khi có cô bạn hễ gặp thì mặt u sầu, hỏi tại sao, nhất định sẽ chống cằm thở dài thườn thượt "hồi xưa anh ấy hay đưa tao đến chỗ này lắm nè!"; "Hồi đó sáng nào anh cũng qua đón tao đi ăn sáng, mua cà phê thì nhất định đúng chai Tea Latte pha với sữa đậu nành ít ngọt";

"Ngày ấy anh chiều tao bao nhiêu thì giờ phũ phàng bấy nhiêu, cứ như cưa được rồi thì vứt bỏ vậy!"... Các cô ấy đấy, thật không mấy xa lạ nhỉ? Phụ nữ kì lạ, thường rất thích ngoảnh lại phía sau để dằn vặt hiện tại. Họ tự kỉ ám thị rằng những thứ được đánh dấu kỉ niệm thì luôn rực rỡ hơn, lung linh hơn. Kiểu gì thì kiểu, nhất định tuyệt vời. Và rồi sau đó họ tiếp tục suy diễn, quy đổi sang cái thước đo tuổi trẻ để mặc định mình không thể sống hết mình như xưa nên sẽ vĩnh viễn không bao giờ tìm lại được điều ngọt ngào kì diệu. Nhưng phụ nữ quên mất chính vào khoảnh khắc họ ngoái đầu và làm phép so sánh ấy, họ đã tự tay đánh mất cơ hội tạo dựng một kí ức tươi đẹp mới cho tương lai. Tôi hiểu đôi lúc vấp váp và tổn thương khiến họ sợ hãi, chỉ biết bám víu vào quá khứ để trấn an bản thân. Tuy nhiên nếu như có bất kì một bác sĩ tâm lý nào có thể dành cho bạn lời khuyên, chắc chắn họ đều động viên bạn đối diện thay vì hèn nhát trốn tránh bằng tấm bình phong mang tên "ngày ấy chúng mình". Con người thay đổi để kiến tạo quá khứ mới tươi đẹp hơn, hi vọng hơn. Và giả dụ như có một sự thay đổi nào đó chệch ra khỏi con đường đi của bạn, nó cũng có lý do chính đáng. Chính là đào thải để phù hợp

hơn. Vậy nên, tại sao không tập chấp nhận cho thanh thản?

***

Con ốc sên giữa đường cao tốc

Tôi có một cô bạn không thích sử dụng điện thoại thông minh, đa phần những ghi chép đều dùng bút chì và sổ tay. Cô là giám đốc sáng tạo của một agency quảng cáo có tiếng tại Việt Nam, ngày ngày đối diện không biết bao nhiêu sản phẩm hiện đại, khách hàng tân tiến. Với cương vị ấy, thu nhập hẳn không thể xoàng xĩnh. Ấy vậy mà, cô đi xe Cub cổ, rảnh rỗi thì săn hàng second hand rồi về nghịch ngợm, không thích dubstep, hiphop mà chuộng nhạc xưa kiểu Trịnh, mê đắm các không gian xanh yên tĩnh để vẽ vời, đọc cuốn sách bất chợt nào đó. Tôi hay đùa rằng nhìn cô như mụ già hoài cổ. Tuy nhiên, khi cần tư vấn, xu hướng màu sắc mùa này là gì? Họa tiết nào đang hot? Tài khoản Instagram thời trang, du lịch nào nên theo dõi, cô đều cho tôi những đáp án hài lòng. Có lần tôi tò mò hỏi: "Ủa mày sống kiểu gì ngược đời vậy?". Bạn tôi bải ai cũng có

cách để thư giãn và hưởng thụ cuộc sống. Với cô, chọn bình yên, đi ngược lại dòng chảy để sống chậm hơn là một cách hữu hiệu. Nhưng không vì thế mà không quan tâm đến hiện tại tương lai. Vẫn phải tiếp nạp có chọn lọc, biết đâu có lúc cần đến.

Bạn tôi không phải là người duy nhất thích đi ngược dòng bằng cách này hay cách khác về quá khứ. Họ ưa chuộng và trân quý nhiều giá trị xưa, mang nó đến cuộc sống hiện tại hằng ngày từ nhiều điều nhỏ bé để khiến hiện tại của mình được cân bằng. Họ không bám víu kí ức, không đổ tội hay bắt vạ bất kì điều gì đã xảy ra mà chỉ đơn giản tìm hiểu, lựa chọn điều thực sự thích hợp với mình. Tôi nghĩ, lý lẽ này đúng không chỉ với những thói quen cá nhân mà còn với cả cách chúng ta ứng xử với các quan hệ đã có, thất bại lẫn thành công đã trải qua. Cứ mỗi một phút trôi qua là một cơ hội tạo kỉ niệm mới kết thúc. Bạn hay tôi đều có thể dùng nó để tự vấn, rút kinh nghiệm, nhìn nhận, tìm tòi, trân quý. Tuy nhiên quan trọng cuối cùng vẫn là quyết định sẽ làm gì cho ngày hôm nay để ngày mai khi ngoái đầu nhìn lại, chúng ta có thể mãn nguyện mỉm cười.

Quá khứ luôn là một món quà giá trị. Tuy đã bị bóc vỏ nhưng vĩnh viễn có thể sử dụng được. Nhưng bằng cách nào nhỉ? Chính là để yên nó ở chỗ nó vốn dĩ và biết trân trọng hơn thời điểm mà bạn đang có!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Chuyện Về Những "Lần Đầu Tiên"

Bạn có bao giờ nghĩ tại sao người ta lại thích "lần đầu tiên" đến thế hay không? Mối tình đầu, lần đầu tiên đi học, lần đầu tiên đi làm, lần đầu tiên kiếm ra tiền, lần đầu tiên đi nước ngoài. Tất cả những "cái lần đầu tiên" đều ghi lại nhiều dấu ấn, đều thiêng liêng, lung linh, kì diệu như một phép màu không bao giờ lặp lại. Và có lẽ vì cái yếu tố "không có thể xảy ra nữa" mà chúng ta nhiều lần đã quên rằng bản thân cũng có quyền tạo ra những "cái lần đầu tiên" khác, có phải không nhỉ?

Những ngày cuối năm thường là lúc mà chúng ta được nghe rất nhiều lời than vãn. Nào là "năm nay kinh tế khó khăn", nào là "buôn bán bây giờ ế ẩm quá ông ạ!", nào là "sống được mấy nữa đâu mà khổ thế này không biết", nào là "yêu đương đau khổ quá!"... Ra quán, đến

công sở, đi ăn trưa, đi cà phê... ở đâu bạn cũng dễ dàng bắt gặp phải một tiếng thở dài nào đấy đến não ruột. Cứ giống như thể tất thảy thiên hạ đều đã đợi từ rất lâu đến thời điểm này để trút xả mọi dồn nén. Có lẽ chúng ta đều sợ những khoảnh khắc cuối cùng của năm cũ đến quá nhanh, chưa kịp giữ lại gì, chưa làm được gì, chưa sửa chữa được gì, ngày đã vội trôi tuột qua tay.

***

Ai cũng có một điều hối tiếc

Tôi từng được nghe rất nhiều câu chuyện buồn. Một người đàn ông thành đạt, kí kết hợp đồng tiền tỉ này đến hợp đồng tiền tỉ khác, xuất hiện ở không biết bao nhiêu tờ báo và chương trình truyền hình về mẫu hình doanh nhân thành đạt, cống hiến cho nền kinh tế nước nhà nhưng không thể về kịp nhà để nói lời tạm biệt bố mình lần cuối. Một cô gái nhận được cùng lúc ba học bổng từ ba trường đại học danh giá nhất thế giới cho chương trình Tiến sĩ nhưng đều từ chối vì muốn giữ lại người đàn ông mình yêu để rồi cuối cùng anh ta buông ta cô đi theo một người phụ nữ khác. Một anh chàng bảnh bao,

điều kiện tốt cứ chạy theo hết bóng hồng này đến bóng hồng khác, xem nhẹ người con gái cứ âm thầm lặng lẽ quan tâm mình cho đến một ngày cô ấy không còn muốn quan tâm nữa. Một người phụ nữ suốt ngày chê bai chồng mình, so sánh chồng mình không chiều chuộng bằng chồng người ta, không chăm sóc quan tâm bằng chồng người ta, suốt ngày hạch hỏi, yêu sách; anh chồng không chịu đựng được nữa đòi ly hôn.

Tôi đã từng nghe rất nhiều những câu chuyện không mấy vui vẻ như thể ở khắp mọi nơi. Và người kể luôn kết thúc bằng tiếng thở dài và một từ "giá mà..." buông thõng. Tất cả chúng ta, ai cũng từng có một điều gì đó để hối tiếc trong đời. Có thể là bé thôi như một cái chiếc váy đẹp thích quá mà cứ phân vân đến khi quay lại thì bị bán mất rồi. Hoặc lớn lao hơn như những ví dụ mà tôi đã liệt kê bên trên. Sự hối tiếc giống như một phần của đời sống này khi những lựa chọn không phải lúc nào cũng nằm đúng chỗ, khi thời gian thì không thể túm lấy mà nhốt lại và lòng người thì hữu hạn vô chừng. Vậy là, chúng ta cứ thế cuốn đi, quyết định mọi thứ trong khoảnh khắc, sai hay đúng đôi khi phụ thuộc rất nhiều

vào định mệnh.

Ừ đấy, định mệnh. Hai từ đó luôn mang đến cảm giác bất lực và cam chịu. Cho dù có làm gì thì đến cuối cùng mọi thứ cũng phải phó mặc cho nó. Thời còn trẻ, tôi cũng vấp phải không ít lần thất bại ví dụ như thi rớt, phỏng vấn không thành, yêu bị từ chối. Lần nào cũng trách móc mình sao không thế này, không thế kia. Nếu được làm lại, thể nào cũng không phạm phải những sai lầm tương tự. Bạn có vậy không? Tôi nghĩ chắc là có. Nhưng cái cơ hội làm lại đó chúng ta đều biết rõ với nhau rằng sẽ không bao giờ xảy ra hết cả. Vì vậy mà chúng ta hối tiếc. Vì vậy mà chúng ta luôn quên mất rằng không thể làm lại nhưng chúng ta hoàn toàn có quyền được làm mới.

***

Ngày thứ 366

Tôi có một cô bạn khá là lạc quan. Chỉ cần nhìn thấy cô, ở bên cạnh cô lúc muộn phiền là tự nhiên mắc cười và được truyền rất nhiều nhiệt huyết. Cô ấy từng nói với

tôi về ngày thứ 366 mỗi khi đến dịp cuối năm, sự than vãn bắt đầu dâng cao. Tại sao lại là ngày thứ 366 trong khi một năm chỉ có 365 ngày? Tại sao không phải là ngày thứ nhất lại từ đầu như tất cả mọi người vẫn hay thường đếm mỗi khi năm mới đến? Lý do của cô chính là vì mỗi chúng ta đều có một điều hối tiếc ở trong đời. Bạn sẽ luôn lưu luyến mãi những gì mình đã bỏ lỡ, đã thờ ơ, đã thất bại. Bạn sẽ luôn có một hay nhiều khoảnh khắc hi vọng mình có cơ hội thứ hai để sửa sai và làm lại điều đã đổ vỡ. Và nếu bảo bạn xóa bỏ tất cả cho một con số 1 mới, có lẽ sẽ khó khăn hơn là nói với bạn rằng bạn có thêm một ngày nữa để bắt đầu, có phải không?

Thực ra chúng ta đều hiểu với nhau đây cũng chỉ là một hình thức "tự kỉ ám thị" một cách tươi sáng rằng lúc nào cũng có thể là lúc để bắt đầu. Ở đó, bạn sẽ có quyền hi vọng tiếp tục về những điều mình hằng ấp ủ, về việc bù đắp thiếu sót đã mắc phải với những người mà mình yêu thương trân trọng, bắt tay vào thực hiện ước mơ. Ngày hôm qua hãy xem như là một giấc mơ đã qua rồi. Lúc tỉnh dậy, hãy tin rằng kể cả những mất mát cũng đều thật xứng đáng và mang đến cho bạn ý nghĩa nào

đấy! Không ai mấy đi mọi thứ hết cả, bởi ngay vào phút mà bạn tưởng bạn tận cùng nhất, bạn tưởng định mệnh thù ghét bạn nhất thì định mệnh vẫn dành cho bạn quyền được lựa chọn để bắt đầu một câu chuyện mới.

Tôi rất tin, vào ngày thứ 366, người đàn ông thành đạt không thể nói lời chào cuối cùng với bố mình sẽ nhận ra sự quan trọng của những người thân còn lại bên cạnh anh ta; cô gái mất đi cơ hội học bổng Tiến sĩ vì một người không còn yêu mình sẽ lại có đủ can đảm để yêu và tìm kiếm cơ hội khác; anh chàng bảnh bao đẹp trai biết nắm lấy và giữ chặt cô gái hết lòng vì mình và người phụ nữ nhận ra giá trị của người chồng để gia đình không đổ vỡ. Tôi cũng rất tin, vào ngày thứ 366, bạn và tôi có thể mỉm cười tạm biệt những nỗi buồn cũ đã qua, tạm biệt những lỗi lầm, những hối tiếc, những "giá mà", "nếu như", những muộn phiền, nhớ nhung, cắn rứt để mở ra một chương mới của cuộc đời. Nếu đủ dũng cảm, hãy viết "CHƯƠNG THỨ NHẤT". Còn nếu không, tôi tặng ngày thứ 366 cho bạn. Vì dù là thế nào, khi chúng ta đủ tự tin và can đảm để làm lại từ đầu, để đứng lên và làm mới, thị định mệnh chắc chắn sẽ mỉm cười!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Dám Bất Chấp

Hãy nói về phụ nữ! Mặc dù đã có không ít bài viết dành cho họ nhưng phụ nữ ấy mà, có bao giờ là đủ để kể hết những bí mật, những rắc rối, những trăn trở đúng không? Thế nên, tôi lại viết về phụ nữ và một lần thử bàn xem "gan" của họ "to" đến đâu!

Người ta vẫn hay gắn phụ nữ với những tính từ như "dịu dàng", "yểu điệu", "nhu mì"...tóm lại là rất "gái", cực kì "gái"! Dần dần đó cũng là một quy chuẩn để đánh giá xem người phụ nữ kia có đủ "phụ nữ" hay không. Thế là nghiễm nhiên mặc định đàn ông thì mạnh mẽ, cứng rắn còn đàn bà thì ẻo lả, thướt tha. Tuy nhiên, ẩn đằng sau chiếc vỏ tưởng chừng như mềm hơn liễu, yếu hơn đào tơ ấy là cả một câu chuyện dài và đôi lúc đáng ngạc nhiên tới mức phải xem lại không biết phụ nữ hay đàn ông kiên

cường hơn nữa.

***

"Em muốn..."

Nếu được hỏi điều gì khiến phụ nữ lo sợ nhất? Tôi tin 8/10 đáp án sẽ là thời gian. Năm tháng như cơn ác mộng không thể chống lại, không thể trốn thoát; như một lời nguyền ếm lên cuộc đời của tất cả phụ nữ trên thế gian này khiến họ phải dần dần chứng kiến thân thể, tâm lý và cả tình cảm của mình thay đổi. Nói như vậy, không có nghĩa đàn ông thì không sợ già đi. Họ cũng ngại chứ! Nhưng khác với một người đàn ông trung niên từng trải với nhiều dấu tích, một người phụ nữ tứ tuần chỉ là một người phụ nữa tứ tuần mà thôi!

Chính vì thế, phụ nữ luôn luyến tiếc tuổi thanh xuân của mình, cái thời mà họ trẻ, làn da họ căng mịn, ánh mắt họ long lanh, ước mơ họ bay xa và trong trẻo. Thanh xuân là lúc mà phụ nữ cho mình cái quyền được làm điều rồ dại, được yêu hết mình, được sống hết mình, được sai lầm và đổ vỡ. Thôi, lý thuyết là vậy. Bởi

trong thực tế, cho dù hãi hùng tuổi trẻ trôi nhanh thế nào, không phải tất cả phụ nữ đều dám buông mình cho những khát khao. Thực tế phũ phàng hơn rất nhiều!

Tôi đã từng thấy không ít cô gái kể về mộng tưởng tươi đẹp của mình! Rất đẹp!

"Em muốn trở thành một giáo viên piano cho bọn trẻ con", và rồi em đi học đại học kinh tế trở thành một nhân viên kế toán theo hướng chỉ đạo của phụ huynh vì "làm giáo viên thì lấy gì mà ăn?"

"Em muốn đi du lịch nhiều nơi, khám phá những nơi mới mỗi năm!", và rồi hành trình xa nhất mà em đi được là Hà Nội - Sài Gòn vì em mãi không để dành đủ tiền khi tháng nào cũng cuốn vào vòng quay đi ăn với bạn, mua váy áo mới, giày dép mới, điện thoại mới.

"Em muốn lấy một người đàn ông mình yêu và sinh cho anh ta những đứa con tuyệt vời", và rồi em lấy một anh đại gia, từ bỏ trường đại học, hằng ngày quẩn quanh chuyện làm đẹp và lên mạng than chán.

"Em muốn..."

Phải, có rất nhiều những câu chuyện "em muốn" được lể ra từ cô gái đang căng tràn nhựa sống, đang bước những bước đầu tiên trên con đường tuổi trẻ của mình. Nhưng những câu chuyện ấy vĩnh viễn dừng lại ở khóe môi xinh xẻo kia bằng nhiều lý do khác nhau, chủ quan có, khách quan có. Giấc mơ chỉ là giấc mơ khi chúng bị ngăn lại bởi thực tế và cũng bởi vì người ta đôi lúc thiếu một chút can đảm để vượt qua.

***

Những thanh xuân mãi mãi

"Thanh xuân là ở tim mình!", một người phụ nữ gần 30 đã có lần nói với tôi như vậy. Chị ra khỏi nhà từ năm 18 tuổi, đi du học tự túc với chỉ 1.000 euro trong tay, làm hết thảy mọi công việc có thể để chi trả đời sống cá nhân. Đổi ngành học hai lần vì cảm thấy bản thân không phù hợp. Tám năm sau, khi chị trở thành giám đốc marketing cho một công ty với mức lương mơ ước thì đột ngột xin nghỉ để mở một tiệm trà, bán bánh mì tự

làm mỗi ngày trong một ngõ nhỏ giữa bộn bề Sài Gòn hối hả. Cuộc đời cũng giống một giấc mơ, nhưng là một giấc mơ có thật.

Hay như chúng ta vẫn thường nghe về những người phụ nữ độc thân thành đạt, những người phụ nữ lựa chọn làm mẹ đơn thân, hay từ bỏ cuộc hôn nhân tưởng chừng lung linh trong mắt bao người để viết lại trang đầu tiên đời mình. Tất cả họ đều có lý tưởng và quyết định riêng, vì lợi ích cá nhân hết cả. Nhưng hơn hết, họ đã chỉ cho tôi thấy phụ nữ còn có rất nhiều thứ không bị tàn phá bởi thời gian mà trường tồn mãi mãi. Đó chính là sự bất chấp và lòng can đảm, để từ bỏ, để bắt đầu lại, để dấn thân và để hi vọng.

"Dám" là một động từ khó. Nó đòi hỏi ở mỗi người rất nhiều nghị lực và sự kiên cường. Đối với phụ nữ trong khuôn khổ xã hội này lại khó gấp bội phần. Phụ nữ thường được/bị yêu cầu phải sống cho người khác. Trước khi lấy chồng thì sống cho bố mẹ, họ hàng. Đôi lúc lấy chồng cũng vì bố mẹ họ hàng. Có gia đình riêng rồi thi sống cho chồng, cho con, cho cả gia đình chồng. Những cái lề lối quy định ấy vô hình dồn phụ nữ vào

một lối mòn nơi giấc mơ cá nhân không còn quan trọng nữa, nơi niềm vui của người khác là đích đến mỗi ngày. Họ có hạnh phúc không? Tôi nghĩ là cũng có chứ. Họ hạnh phúc vì được hi sinh, vì được chăm lo cho những người mà họ yêu quý. Đó gần như là thiên chức vậy. Nhưng chắc chắn có rất nhiều khoảnh khắc một mình, những giấc mơ chậm chạp sống dậy và họ sẽ tự hỏi: "Đâu là lúc mình có thể sống cho riêng mình?"

Thực ra, thanh xuân ngắn ngủi không phải vì năm tháng có hạn, vì thời gian thì không bao giờ ngừng lại. Thanh xuân trôi vụt qua bởi vì chúng ta bị cảm giác rằng mình đã bỏ lỡ nó. Người ta luôn tin mình chỉ có thể "dời non lấp bể" khi người ta trẻ, tin rằng mọi ước mơ chỉ nên thực hiện khi người ta trẻ. Và lúc năm tháng để lại dấu vết trên khuôn mặt, trên tâm hồn thì cũng là lúc người ta sẽ...hèn hơn. "Dám" cũng giống như một thói quen cần bồi dưỡng. Nó chỉ có thể thành cá tính một khi bạn đủ dũng khí bắt đầu.

Có nhiều con đường để đi đến hạnh phúc. Tôi không đang cổ súy phụ nữ nổi loạn hay phát động bất kì cuộc cách mạng nào. Tôi chỉ đơn giản nghĩ rằng phụ nữ nhiều

khi sẽ hạnh phúc hơn là họ nghĩ nếu đủ can đảm để bất chấp, đủ mạnh mẽ để bắt đầu những điều mà người khác ngăn cản hay bảo rằng họ không nên/không thể làm. Tuổi trẻ là để sai lầm, thử vượt giới hạn và làm điều trái tim mách bảo. Bởi rốt cuộc, đời sống này không phải đong đếm bằng năm tháng mà bằng những vết tích hãnh diện, bằng những câu chuyện tự hào đem kể cho những người mà mình yêu mến.

Hãy tưởng tượng về những tháng ngày sau này, khi chúng ta già và kiệt sức, chúng ta sẽ ngồi nói với nhau về những thanh xuân tươi đẹp từng có, về đoạn đường dài mà mình đã qua. Tôi tin, ai cũng có những nuối tiếc riêng không thể tránh khỏi, nhưng mà hối hận nhất chẳng phải là những ước mơ dang dở vì không đủ hi vọng chắp cánh cho nó hay sao? Là phụ nữ cũng được, mà là đàn ông cũng được. Tại sao không "dám chấp nhận" đôi lần trong đời, bất kể là đang 18 hay đang 50? Tại sao không dám nghe và thành thật với trái tim mình chỉ vì lý trí bảo rằng có quá nhiều khó khăn ngăn cản? Sống vì bản thân có khi là một lựa chọn ích kỉ và nhiều chỉ trích. Tuy nhiên, nếu không yêu được bản thân mình

trước, trọn vẹn với nó trước thì sự tồn tại liệu còn có ý nghĩa gì?

Thế giới luôn bao la và rộng lớn. Thế giới cũng chật chội những ước mơ vì quá nhiều người không đủ can đảm hiện thực hóa chúng. "Dám bất chấp" từ những điều nhỏ nhặt nhất đồng nghĩa bạn đang tiến từng bước từng bước đến gần điều mình mong đợi. Và ở đích đến, cảm giác được thỏa mãn chính mình, cảm giác mãn nguyện là món quà tuyệt vời xứng đáng nhất!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Gia Vị Nào Cho Những Vòng Quay 24 Giờ

Đó là một buổi chiều cuối năm, tôi ngồi nhìn chăm chú vào các cô bạn gái của mình đang thao thao kể lại chuyện xưa, chuyện nay, chuyện đã từng yêu ai say đắm, chuyện chồng mình, con mình lúc hạnh phúc, lúc bải hoải ra sao. Những người phụ nữ ấy, vào khoảng vài năm trước, đã từng cùng tôi ngồi mơ ước về những khung trời xa lạ, về mẫu đàn ông lý tưởng của cuộc đời, về những khoảnh khắc khiến bản thân tin rằng mình rất trẻ. Giờ đây, khi nhắc lại, họ chỉ bật cười chép miệng: "Ôi cái thời vô lo thiếu suy nghĩ!". Hiện thực ở quá gần. Bởi chúng ta đã biết "nghĩ" hay chỉ bởi vì càng già đi theo năm tháng, càng nhiều sợi dây quấn vào chân, chúng ta sẽ càng cô độc, sợ hãi và xuôi theo cái vòng tròn 24 giờ, bảy ngày không suy chuyển?

***

Đủ đầy có thật sự tích cực?

Tôi nhìn chị hồi lâu mà cẫn không tin vào mắt mình. Hai năm trước, chị làm team leader của nhóm sáng tạo trong một công ty truyền thông mà tôi từng làm việc. Chị đẹp, cái đẹp của sự năng động, tự tin, của trí tuệ hài hước và sự lạc quan vòa những tham vọng mà bản thân đề ra để vươn tới. Mỗi một lần làm việc với chị là một lần cảm thấy mình như được truyền thêm lửa nhiệt tình. Hay những lần hai chị em đi cà phê cuối tuần với nhau, ngồi ở vỉa hè nhìn chị hút thuốc, kể chuyện thao thao bất tuyệt về những thành phố mà chị đã đi qua, về những nơi chị muốn đi vào năm này, năm sau. Cuộc sống thật lấp lánh và rực rỡ với nhiều đích đến và cảm giác toại nguyện sau mỗi khó khăn. Đùng một cái, chị lấy chồng, lấy người mà chị ngưỡng mộ và đủ bản lĩnh khiến chị gấp lại đôi cánh lui về ngoan ngoãn sau lưng anh. Dần dần chị xin thôi việc để làm một công việc bớt áp lực hơn, rồi chị sinh con, ba năm hai đứa, bận rộn loay hoay trong cái vòng tã, bỉm, sữa, ăn giặm, tập đi, bổ xương, bổ não. Tôi gặp lại chị, chị cười rạng rỡ nhưng vóc dáng

xưa không còn, áo thun màu tím than hơi nhàu, quần pyjama một bên xắn cao lộ đôi tất đi trong nhà in hình Minion, đôi mắt sụp xuống vì quầng thâm, lúc nói chuyện thì cứ một "mẹ cháu" hai "mẹ cháu"; "Sao cô chưa chịu lấy chồng đi"; "Trẻ con ốm là phải đi bác sĩ X, bệnh viện Y"; "Sữa nên mua loại C, loại Z". Sau một hồi quen được với hình tượng mới của chị tôi khẽ hỏi: "Chị có vất vả quá không? Có ai giúp chị không?".

Chắc là không. Vì chị không trả lời tôi. Chỉ thở dài rồi tất tả chạy đến dỗ thằng bé con đang khóc. Một gia đình, một mái ấm, một người chồng và hai đứa con đủ để khiến một người phụ nữ cảm thấy 24 giờ/ngày là hoàn toàn thiếu. Gia đình chị là một chuẩn mực xã hội. Nhưng cuộc đời chị đã đi chệch ra khỏi đường ray, rẽ sang một hướng không hề có trong bản kế hoạch mà chị đã từng chăm chút cho nó với từng gạch đầu dòng. Tôi không nghĩ rằng chị bất hạnh hay chán ghét hiện tại mà chị đang có. Bởi chị đã chọn nó, và cách mà chị đang chấp nhận nó mỗi ngày chắc chắn xuất phát từ tình yêu mà chị dành cho ngôi nhà của mình. Nhưng tôi chỉ thấy tiếc. Và chị cũng tiếc. Tiếc những ước mơ bị bỏ dở, tiếc

một cuộc sống mà mình không có lấy phút riêng tư cho bản thân, một hành trình có quá nhiều khoảnh khắc đơn độc tủi thân rơi nước mắt. Và bởi vì nó đã khiến chị không còn là chị nữa nên tôi thực sự muốn biết cái giá của đủ đầy theo định nghĩa của xã hội nó có đáng không?

***

Bản kế hoạch cuộc đời

Được làm vợ, làm mẹ là một thiên chức hãnh diện nhất của người phụ nữ. Để làm tốt, chúng ta chắc chắn phải đánh đổi không ít giấc mơ, sở thích, và cả cá tính. Nhưng bất kì người phụ nữ nào cũng cảm thấy rất xứng đáng. Tuy vậy, có bao giờ phụ nữ nghĩ đến việc hoạch định những thiên chức ấy vào bản kế hoạch cuộc đời để mình không đánh mất chính mình hay chưa?

Tôi có cô bạn, sau ba tháng sinh con, đã thấy xuất hiện ở phòng tập với những bài tập nhẹ. Sáu tháng đi làm lại, tươi rói, hớn hở. Cô tiết lộ. lúc lấy chồng có thảo một bản hợp đồng hẳn hoi với bố của đứa trẻ, ai vi phạm điều

gì thì cứ quy ra tiền mà phạt, và phạt nặng chứ không phải kiểu phạt cho vui rồi cười hề hề vì hợp đồng có chữ kí làm chứng của luật sư hẳn hoi. Nghe hơi buồn cười và có phần thẳng thắn nhưng hóa ra hiệu nghiệm vì thỏa thuận là nghiêm túc để tránh xung đột vào giai đoạn nhạy cảm như sinh con, nuôi con. Thế là việc gì cũng san đều, bên A lẫn bên B có lúc nịnh nọt nhau cho qua nhưng tuyệt nhiên không có chiến tranh vùng vịnh hay chiến tranh lạnh bùng nổ. Cô lấy chồng, sinh con nhưng không bỏ rơi những ước mơ còn dang dở, không đánh mất lối sống, không quên yêu chuộng bản thân vì theo cô nếu ngừng yêu chính mình "cuộc đời thành hũ nút và rồi ai nhìn mình cũng ngán ngẩm, sống sao cho nổi đây!".

Hiển nhiên, không phải ai cũng có được cái may mắn đủ đầy mọi điều kiện để được như cô bạn tôi. Nhưng trong cái vòng quay 24 giờ, bảy ngày tất bật với tỉ tỉ thứ lo âu tủn mủn đó, bạn hãy đừng quên cố gắng dành một vài khoảnh khắc cho chính mình. Là đắp một cái mặt nạ, đọc vài trang sách trong lúc yên ắng, là trốn đi 30 phút đến quán quen yêu thích uống một cốc trà, là mua

cho mình một chiếc váy mới, một thỏi son mới, là soi gương nhiều hơn để thấy mình có đang xuống cấp quá hay không, là nghĩ về những điều mình muốn mình thích. Khi con người ta quá mệt, người ta thường có xu hướng bỏ cuộc và vùi mình vào góc nào đó bất kể khi nào có chút thời gian rảnh. Chính vì vậy, mà guồng quay thường nhật dần dần trở nên nhàn nhạt.

Hôm nọ, có người hỏi tôi làm thế nào mà làm được bao nhiêu việc rồi vẫn đi chơi, vẫn làm đẹp, vẫn online cập nhật Facebook thường xuyên, không mệt à, không ngủ ư? Thực ra tôi có một câu thần chú nhỏ thế này những lúc đuối sức: thay vì tự hỏi nằm ngủ bao lâu thì đủ, tôi sẽ nghĩ xem làm gì cho mình đỡ chán.

Như vậy đó, bạn nên tập dị ứng và kì thị với chữ CHÁN, khi ấy tất có cách biến cuộc đời mình đậm chút sắc màu.

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Giá Ngày Mai Là Tận Thế!

Ừ, nhiều khi tôi chỉ ước như thế để cảm thấy mình có một lý do chính đáng giải thích cho việc hôm nay cứ hùng hục làm, vội vã ăn, tất tả yêu và mù quáng chọn lựa. Người ta liên tục khuyên nhau hãy sống như hôm nay là ngày cuối cùng của cuộc đời bạn để không phải hối tiếc nhưng tôi thấy người ta chưa chắc đã đúng. Vì tôi mệt rồi! Rõ ràng là mệt!

Cuộc sống đang thay đổi không ngừng và càng ngày người ta càng phát minh ra những phương tiện để chúng ta có thể "hành động" nhanh hơn nữa. Mới hôm qua, có người còn loay hoay chưa kịp làm quen với việc làm thế nào để "check in" có chèn ảnh trên Facebook thì hôm nay ở văn phòng, xung quanh chắc chắn đã xì xầm kháo mhau về InstaPlace định vị cùng ảnh rất lung linh hay

InstaWeather "đo nhiệt độ" cực kì sáng tạo. Giai đoạn mà không ti vi, không trò chơi điện tử, không internet quả thật bạn và tôi không thể nào nhớ nổi là ở đâu được nữa. Tiếp tục như thế, mỗi người trong chúng ta bị cuốn vào vòng xoay ấy, vô thức hay có ý thức, bạn hẳn cũng đã/đang quay tròn trong đó. Vì sao ư? Bạn hãy trả lời tôi trước! Có một vị trí nào đó trong cuộc đời này bạn muốn đặt chân đến hay không? Và bạn cũng tin rằng khi đạt được đến vị trí đó rồi, bạn sẽ có thể giảm tốc và tận hưởng hạnh phúc? Hay một câu hỏi khác nhé nếu bạn nghĩ mình không phải là tuýp người quá tham vọng. Có phải bạn luôn sợ hãi mình sẽ hối tiếc nếu như không làm điều này điều kia?

Tôi đã từng như vậy. Bắt đầu bằng việc xây dựng bản thân. Tôi lao vào học hết bằng cấp này đến chứng chỉ kia. Tiếp đó thì nhận việc ở công ty này, văn phòng khác. Tôi nghĩ sẽ đến một ngày tôi đạt được vị trí trong xã hội mà tôi mong muốn, khi đó tôi sẽ lập gia đình và yên ổn với mái ấm của mình. Trong tình yêu cũng vậy. Khi hẹn hò với ai, cũng đã nghĩ nếu không làm hết sức thì chẳng có cách nào có tình yêu trọn vẹn được. Vậy là

chấp nhận khó khăn, chấp nhận thử thách , lao đi vùn vụt như thể tình yêu sẽ biến mất vào sáng mai vậy. Nhưng đến một ngày, cứ xem là hôm nay đi, khi tôi đang viết bài viết này, tôi nhận ra mình đã sai ở đâu đó! Bởi không phải khi bạn đạt được đến một mục tiêu rồi, bạn sẽ hài lòng với nó. Vẫn luôn luôn có mục tiêu cao hơn hấp dẫn bạn hoặc giả là bạn không ngăn mình ngừng việc tò mò phía trước còn có gì nữa đi được. Không có kết thúc nào cả. Và bạn mệt. Tôi tin chắc là chúng ta đã mệt rồi bởi điều chúng ta muốn ngay cả trong vô thức cũng đang đưa tay ra mà đẩy chúng ta đi.

May thay, tôi có một lời giải thích cho bạn. Chúng ta mệt vì chúng ta chỉ luôn nghĩ đến một điều duy nhất: KẾT QUẢ. Chúng ta đã quên mất hạnh phúc không chỉ nằm ở điều mình đạt được mà phần lớn nằm ở quá trình đi đến với nó. Nếu chúng ta chạy quá nhanh, chẳng phải tâm niệm "sợ hối tiếc" bỗng trở nên sai lầm hay sao vì chúng ta thực ra đã bỏ lỡ nhiều điều trên con đường đó. Tôi cũng nghĩ, chúng ta cứ dấn thân vào những cuộc đua vì chúng ta không hiểu rõ mình muốn gì và mình có gì. Như có lần tôi "trúng bùa" một anh chàng từ trên trời

rơi xuống. Cũng chẳng kịp hiểu đó là mối quan hệ gì (mà thực ra rất nhiều khi chúng ta không đặt tên được), chẳng kịp hiểu nguy cơ đến đâu cì khi ấy tôi đang có bạn trai quen được bốn năm rồi, chẳng kịp hiểu được gì, mất gì. Cứ thế dấn thân vào những cuộc hẹn hò bí mật. Vào lúc đó, tôi chỉ nghĩ được một điều duy nhất. Tôi sợ mình sẽ bỏ lỡ mất điều gì! Và tôi nghĩ bây giờ bạn đã hiểu nguyên nhân tại sao chúng ta quên mất những điều đơn giản nhỏ bé nhất.

Nếu bạn đã từng đọc Eat, Pray, Love chắc sẽ nhớ đến một câu của người Ý trong truyện: Il dolce far niente (Hạnh phúc của việc không làm gì). Còn nếu bạn chưa từng nghe đến thì từ hôm nay hãy học cách thỉnh thoảng sống mhuw người Ý. Nghĩa là cho mình khoảng không gian và thời gian để giảm tốc độ. Việc sống chậm thực ra chưa bao giờ khó như chúng ta nghĩ, điều kiện cần và đủ duy nhất là đồng ý buông bỏ...một cách tạm thời thôi cũng được. Danh sách của những người sống chậm thường có những gạch đầu dòng sau:

• Ăn chậm

- Thở sâu
- Suy nghĩ về một dự định có tính chất lâu dài và bền vững
- Vào bếp
- Đầu tư
- Có nhiều cuộc nói chuyện hơn nữa với những người thân thiết xung quanh
- Uống thức uống nóng như trà hoặc cà phê
- Gửi đi những thông điệp đơn giản
- Đọc sách
- Thử các hoạt động thể thao thư giãn như yoga, thiền...
- Thử một hoạt động nghệ thuật như viết hay vẽ
- Tiếp xúc với thiên nhiên nhiều hơn

• Nói lời yêu thương thật lòng và thường xuyên

• Chơi đùa với trẻ con

Quả vậy, chỉ cần một khoảnh khắc nhỏ thôi, bạn rút một chân ra khỏi vòng xoáy, ngừng lại, ngắm nhìn những người khác chạy vùn vụt, chắc chắn bạn sẽ hụt hẫng vài giây nhưng rồi tôi dám cá với bạn rằng ngay sau đấy là thế giới của riêng bạn, nơi bạn chính là bạn, bình thản nhìn nhận mình, bình thản suy nghĩ, bình thản yêu và bình thản tha thứ. Chúng ta luôn biết cuộc sống vốn ngắn nên mải miết chạy nhưng cũng vì nó ngắn nên hãy dành thời gian để tận hưởng mỗi khoảnh khắc được sống. Tôi thích một câu của Abraham Lincoln như thế này: "Tôi bước chậm nhưng tôi không bao giờ bước lùi." Phải, điều đó chẳng phải thực sự quan trọng hơn rất nhiều ư? Khi mỗi bước tiến bạn đều biết rõ mình đang đi đâu, về hướng nào, tự tin và hưởng thụ cảm giác mà nó mang lại.

Chắc là chúng ta sẽ bỏ lỡ điều gì đó, chắc là sẽ phải có thôi. Là hiển nhiên nếu chúng ta ngừng lại. Bạn không thể có tất cả mọi điều mà mình muốn và sự lựa chọn để

có điều này cũng đồng nghĩa rằng bạn đồng ý để mất điều khác. Tôi không rõ bạn hay tôi, ào thời điểm nào sẽ đủ dũng cảm ngừng lại, giảm tốc nhưng hãy cứ chọn một điểm xuất phát cho bản thân đi nào, từ những điều nhỏ bé nhất. Bởi vì: Cuộc đời vốn ngắn mà!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Hạnh Phúc Từ Những Cú Ngã

Vince Lambardi cựu cầu thủ bóng đá Mỹ vào những năm 60, có một câu nói nổi tiếng thế này: "Điều quan trọng nhất không phải là bạn đã bị đấm ngã bao nhiêu lần, quan trọng là bạn đã đứng lên bao nhiêu lần.". Với các fan của thể thao, dường như chẳng có gì để nói nữa về sự cuồng nhiệt và hàng trăm lý do mà họ có thể kể từ sáng đến tối về những gì tốt đẹp mà thể thao mang lại. Nhưng phần còn lại, những người dửng dưng và thậm chí không bao giờ tưởng tượng ra cảnh mình nhấc tay nhấc chân vì hoạt động thể chất nào, ngỡ là chẳng liên quan gì nhưng thực ra vẫn ít nhiều bị ảnh hưởng trong lối sống và cả cách suy nghĩ. Bởi xét cho cùng, thể thao không chỉ đơn thuần là tranh nhau một trái bóng hay bơi 200m ngược xuôi mà còn là rất nhiều những bài học đằng sau đó!

Cố để thắng hay là biết cách thua?

Tôi thử đặt một câu hỏi nhỏ với những người có thâm niên tập luyện thể thao ở nhiều cấp độ, nói chung là có một sự gắn kết và yêu mến đối với việc vận động và rèn luyện cơ thể: "Thể thao mang lại cho bạn điều gì ngoại trừ sức khoẻ?". Thế là có rất nhiều đáp án được đưa ra. Nhưng tựu trung lại chính là sự bền bỉ và kiên trì. Với người chỉ thích xem một môn thể thao nào đó đơn thuần như bóng đá, bóng rổ, tennis, đua xe thì kịch tính chính là cái mà họ luôn mong chờ. Không có gì phấn chấn và hấp dẫn hơn một đội đang bị dẫn trước rất nhiều, lội ngược dòng và chiến thắng. Không có gì gây rung động và gay cấn hơn một vận động viên sau cú knock-out, khi trọng tài đếm đến 10, đã cố gắng gượng dậy và tiếp tục trận đấu. Cảm giác chinh phục được khó khăn, vượt qua ngưỡng giới hạn tưởng như không thể là thành quả vĩ đại nhất mà bất kì ai khi xem hay chơi thể thao đều đã từng trải qua và yêu khát khao chiến thắng. Về đích, vượt qua đối thủ, trở thành nhà vô địch... tất cả giống như là mục đích cuối cùng của bất kì cuộc đua nào. Hiển nhiên là vậy. Nhưng không phải ai cũng biết

rằng thể thao còn dạy cho chúng ta cả việc học cách thua.

Phải, nghe đến chữ "thua" thật chẳng mấy hay ho và dễ chịu. Nhưng bạn có dám tự tin nói rằng trong suốt cuộc đời mình bạn chưa từng thua hay không? Với người thường xuyên đạt được điều mình muốn thì cảm giác thua lại càng trở nên khó chấp nhận. Sự không cam tâm đó đôi lúc rất dễ đẩy nhiều người đến những suy nghĩ, thậm chí là hành động tiêu cực. Để luôn luôn thắng chắc chắn không hề dễ vì chúng ta phải vượt qua rất nhiều rào cản. Nhưng học cách thua cũng chẳng mấy dễ dàng. Bởi không chỉ đơn thuần là việc chấp nhận sự thật mà còn là thái độ đối với sự thật, với người đã vượt qua ta, với nỗi thất vọng và cả hi vọng sau đó nữa.

Thể thao thực ra không dạy ai cách thua. Nhưng nó là một môi trường mà ở đó rất nhiều tấm gương sẽ chỉ chúng ta thấy việc thất bại đôi khi không là ngõ cụt. Kết thúc chỉ đúng là kết thúc khi bạn không thể đứng lên từ chỗ đã ngã đó mà thôi. Bạn không thể thay đổi được kết quả của trận đấu. Tuy nhiên điều đó không có nghĩa là bạn sẽ tiếp tục thua vào lần sau. Không có nhà vô địch

nào từ ngay điểm xuất phát hết cả. Hầu hết đều là những người đã thua rất nhiều lần trước khi đặt chân được lên bục danh dự để nhận chiếc cúp vinh quang.

Và bên ngoài cuộc sống thật, bạn có để ý thấy rằng chúng ta cũng có chung một nguyên lý tương tự về sự thành bại hay không? Tất cả mọi ước mơ, mục đích, tham vọng đều đòi hỏi bạn biết kiên trì, nỗ lực, chấp nhận thất bại để đợi đến ngày nếm được mùi vị của chiến thắng.

Năm chữ S

Ken Doherty đã từng nói có năm chữ S trong thể thao, mà theo bản tiếng Anh đó là: Stamina (sức chịu đựng); Speed (tốc độ); Strength (sức mạnh); Skill (kĩ năng) và Spirit (tinh thần). Trong đó cái quan trọng nhất chính là yếu tố Spirit. Tinh thần trong thể thao nó không chỉ gói gọn ở hai chữ thắng thua mà còn bao hàm cả thái độ chơi đẹp, chơi hết mình, công bằng và tôn trọng. Chiếc cúp vốn dĩ là một đồ vật mà thôi. Những cảm giác, kí ức về khoảng khắc vượt qua chính mình, gắn kết với người khác, vấp ngã rồi đứng lên mới là thứ tồn

tại mãi mãi.

Chính vì vậy, thể thao còn chứng minh cho chúng ta thấy quá trình đóng một vai trò không hề nhỏ trong con đường đi đến đích nào. Bất kể là điểm cuối có là thành công hay thất bại, quan trọng là chúng ta đã có thể sống hết mình, trọn vẹn hết mình và không hổ thẹn với đạo đức cá nhân. Chỉ khi biết hưởng thụ sự cố gắng và không bỏ cuộc, bất mãn ngay cả khi thất bại thì chúng ta mới cảm nhận được trọn vẹn nhất ý nghĩa của kết quả. Không có món quà cuối cùng nào đủ đầy nếu như người đi tìm và chờ đợi món quà đó chưa từng biết nếm trải hay đổ mồ hôi cho nó.

Hạnh phúc từ những cú ngã và biết gượng mình chính là hành ảnh đẹp đẽ nhất mà thể thao truyền tải đến người hâm mộ cũng như bất kì ai trong đời sống này. Bạn có thể không yêu thể thao, có thể chưa từng xem bất kì một trận bóng nao hay hò hét cổ vũ đến khô giọng cho một trận chung kết. Nhưng chắc hẳn bạn đã từng có ước mơ, có mục đích, có hoài bảo và đang hoặc đã trên đường thực hiện nó. Thế nên, tôi nghĩ là bạn sẽ hiểu. Chúng ta không nhất định phải là một vận động

viên thì mới trong tâm thế vượt qua chính mình, "chơi đẹp", kiên trì, bền bỉ. Cho dù ở bất cứ hoàn cảnh nào, tình huống nào, cái tinh thần ấy cũng là nền tảng để chúng ta sống và tự hào với cuộc đời mình. Khi ấy, tôi tin ai cũng sẽ nhận được một chiếc cúp riêng, vô hình hoặc hữu hình, đánh dấu đích đến vinh quang.

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Heart Vs Head - Cuộc Chiến Bất Phân

Phụ nữ thường được dại bài học gì nhiều nhất? Phải đảm đang? Phải chung thủy? Phải nhường nhịn? Hoàn toàn không đúng. Phụ nữ được dạy nhiều nhất rằng lúc nào cũng phải làm chủ cảm xúc. Bạn có đồng ý không?

Tôi nghĩ là bạn đồng ý. Mà đúng hơn, tôi dám chắc là bạn đồng ý. Bởi hầu hết chúng ta đều tin phụ nữ luôn vướng vào mọi sai lầm dại dột chỉ vì nhắm mắt đi theo trái tim mình mà thôi. Phải, lỗi là tại mớ xúc cảm không thể khống chế; lỗi là tại bản thân lì lợm không bao giờ chịu nghe lời của lý trí. Hưng phấn lên là yêu, buồn bã thì rời bỏ, thích thì quẹt thẻ vô tội vạ mà không thích thì đến cái váy bằng cả tháng lương vừa mua cũng dễ dàng đem cho cô bạn đồng nghiệp vốn hay xì xầm nói xấu. Sự bốc đồng bị chi phối bởi nồng độ cảm xúc luôn dẫn

phụ nữ đi từ cuộc phiêu lưu này sang chuyện bất ngờ khác mà theo thống kê thì đa phần đều không mấy tích cực. Thế nên, dần dà, mọi lựa chọn xuất phát từ trái tim đều trở nên nguy hiểm.

Trái tim sai ở đâu?

Vậy rốt cuộc trái tim có tội tình gì? Con người lúc sinh ra đều sạch như một tờ giấy trắng. Cảm xúc nào cũng rất tự nhiên. Vui thì cười, buồn thì khóc, đói thì ăn, mệt thì ngủ. Tuyệt nhiên không xen lẫn chút tính toán. Chúng ta đón nhận và hành động thuần túy theo nhu cầu của bản thân mà không phải nhìn thái độ của bất kì ai để quyết định. Nghe thật lý tưởng có phải không? Nhưng quãng thời gian đó không kéo dài bao lâu khi dần dần chúng ta được nạp rất nhiều thông tin vào người. Từ đó, chúng ta biết sợ hãi, biết e dè, biết đau đớn và hối tiếc. Chính xác hơn là chúng ta bắt đầu suy nghĩ trước khi hành động. Về cơ bản, điều đó được xem là "sự tiến hóa" của nhân loại. Tư duy để khống chế bản năng là món quà mà tạo hóa dành cho con người, thế nên chúng ta mới có một xã hội phát triển vượt bậc, văn minh.

Tuy nhiên, phụ nữ thường hiếm khi xếp bản thân vào những gì quá vĩ mô như vậy. Họ tập trung sự chú ý vào tiểu tiết và vũ trụ bé nhỏ xoay quanh mình hơn. Chắc hẳn luôn có những trường hợp ngoại lệ, nhưng vốn dĩ phụ nữ được sinh ra với trái tim nóng và cái đầu cũng...mềm. Do vậy, phụ nữ luôn có xu hướng "nhắm mắt đưa chân". Ngay cả khi kịp dừng lại vài khoảnh khắc để tự nhủ "à không được" hay mạnh mẽ hơn một chút "liệu thế này có thiệt thòi cho bản thân quá không?" thì sau đó học cũng luôn tìm được ba vạn chín nghìn lý do khác để củng cố tinh thần cho chính mình rằng lựa chọn nảy sinh đầu tiên luôn là lựa chọn đúng.

Thông thường, lúc bắt đầu biết rung động, rất ít người trong chúng ta thành công. Nghĩa là "một phát ăn ngay", răng long tóc bạc. Đa phần, chúng ta luôn phạm một hoặc nhiều hơn một sai lầm kiểu gì đó, nhận lại đắng cay nước mắt cùng tan vỡ chia ly. Sau cú ngã đó, phụ nữ sẽ luôn tự nhắc nhở mình không nên đi vào vết xe đổ. Tuy nhiên, cho dù là một bài học hay nhiều bài học thì phụ nữ không thể ngăn mình có xu hướng bị khuất phục trước trái tim mình. Cảm xúc giống như cơn lũ ào

lên không giới hạn và rồi họ vẫn sẽ lại nhắm mắt đưa chân. Chính vì thế, phụ nữ trở thành sinh vật vị tha nhất hành tinh. Người đàn ông hôm qua phản bội, sau vài lần tỏ ra hối lỗi sẽ được cho phép quay trở lại phòng ngủ (vì lỗi luôn thuộc về người đàn bà thứ ba). Người đàn ông không thuộc về mình nhưng vẫn cắn răng lén lút chỉ vì anh ta trong lúc cao hứng đã thì thầm "anh không thể thiếu em"... Phụ nữ luôn để cho tình cảm của mình đi trước bất kể là có bị thiệt thòi, bị dằn vặt, bị tổn thương đến mức nào. Trái tim sai ở đâu? Sai ở chính sự lựa chọn của người sở hữu nó.

Và khi trái tim lạnh...

Người ta cứ thường hay đổ lỗi cho trái tim đã không chịu nghe lời lý trí. Nhưng với một số phụ nữ, khi vấp phải quá nhiều nỗi đau, họ thường trở nên cực đoan và quyết định đóng băng cảm xúc. Họ vô tình ngày càng khắt khe, ngày càng nghi kị và lạnh lùng. Mọi thứ đều được phân tích như một cái máy với mạng lọc đúng/sai, đen/trắng rõ ràng. Bỗng chốc, phụ nữ trở nên khô khốc và đôi lúc tàn nhẫn hơn cả đàn ông. Họ dần dần cô lập chính mình đằng sau những bức tường vô hình. Sự cô

đơn mỗi lúc một phình to khiến họ trở nên càng đáng thương. Rốt cuộc, cũng chỉ để tự bảo vệ sự yếu đuối của mình.

Bất kì ai cũng có sự ích lỷ riêng vì chúng ta hoàn toàn có quyền mưu cầu hạnh phúc lẫn lợi ích. Khi phụ nữ sử dụng hoàn toàn lý trí để kiểm soát cuộc đời mình, họ trở thành một cá thể đơn độc, ngỡ là sẽ thôi đau nhưng hóa ra cũng không thể biết được mùi vị của sự thanh thản và niềm vui đích thực là thế nào.

Head & Heart thay vì Head vs Heart

Tôi từng được nghe một lời khuyên chân thành thế này từ một người lớn tuổi: "Thỉnh thoảng con hãy lấy đủ can đảm đi đến một noi xa lạ, gặp gỡ những người xa lạ và cởi mở lòng mình với họ. Chuyện gì xảy ra tiếp đó thực sự không quan trọng, nhưng nhất định phải nhớ là mình còn có một chiếc vé khứ hồi để trở về!".

Chúng ta trong con đường trưởng thành, thường nhất định phải phân định thắng thua giữa trái tim và lý trí mà quên mất rằng chúng có thể sống trong hòa bình. Sai

lầm là một phần của đời sống, cho dù lỗi là tại xúc cảm hay tính toán thiệt hơn. Bạn vĩnh viễn sẽ không thể đảm bảo mình không vấp phải một cú ngã nào đó. Thế nên, hãy tận hưởng xúc cảm của mình dẫu có là ngẫu hứng nhất thời hay bất chợt. Rồi sau đó, mạnh mẽ đứng lên, ghi nhận bài học và tiếp tục cuộc sống. Hạnh phúc không bao giờ đến từ bất kì vùng an toàn nào và hiển nhiên hạnh phúc cũng sẽ chẳng mỉm cười với "những con thiêu thân". Thế nên, hãy trân trọng trái tim mình và giữ chặt mọi kinh nghiệm có được ở trong tay làm vũ khí tự bảo vệ trong mọi cuộc chơi! Bởi sự thông thái và cảm xúc thuần khiết là món quà hoàn hảo nhất của tất cả chúng ta.

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên
www.dtv-ebook.com

Hội Hè Miên Man

Đây là tựa đề một cuốn sách nổi tiếng của nhà văn Mỹ từng đoạt giải Nobel Văn học, Ernest Hemingway. Có nhiều người đã lầm tưởng sẽ tìm thấy một Paris hoa lệ và lãng mạng khi đọc cuốn sách này giống như cái tên đầy hứa hẹn của nó. Nhưng tôi nghĩ có lẽ không ít độc giả đã thất vọng vì cái nhìn thấy trên từng trang giấy chỉ là "mớ" hồi ức có phần vụn vặt của một ông già. Tuy nhiên, "Hội hè miên man" mang trên mình một thông điệp sâu sắc hơn thế. Bởi bạn phải sống đủ lâu thì mới có can đảm nhìn lại tuổi trẻ của mình, cái thời mà không phải tất cả chúng ta đều đã thử nếm hết và mỗi ngày đều là một bữa tiệc hân hoan.

The Feast

Người Do Thái có một câu chuyện thế này: Có hai người ăn mày nọ, một là Do Thái, một không theo đạo gì cả và cùng đi kiếm ăn với nhau. Khi buổi tối đầu tiên của lễ Passcover sắp đến, người ăn mày Do Thái với lòng tốt muốn giúp đỡ bạn mình nên đề nghị cầu bạn hãy hóa trang giả vờ làm người Do Thái để được tham gia lễ hội và ăn uống thoải mái miễn phí. Người bạn liền đồng ý. Và quả thật không chút khó khăn nào, cả hai đều được mời vào những ngôi nhà khác nhau. Vài tiếng sau, họ gặp lại ở một quảng trường. Người ăn mày không theo đạo tức tối giật phăng áo choàng và mắng người bạn Do Thái rằng đã lừa anh ta. Vô cùng ngạc nhiên, người ăn mày Do Thái yêu cầu bạn hãy kể rõ sự tình.

"Với cái bụng trống rỗng, họ mời tôi uống rượu. Tưởng đâu sau cốc rượu là bữa tiệc nhưng không phải. Họ nói nói cười cười với nhau bằng tiếng Hebrew mà tôi có hiểu gì đâu vẫn cứ phải cố tươi cười gật gù. Thức ăn từ bếp thì tỏa hương thơm nức. Ấy vậy mà họ lại bắt tôi ăn một mớ mùi tây như cỏ đắng ngắt, rồi lại uống rượu và nói nói trong suốt hai tiếng đồng hồ. Đến đây chắc là được ăn rồi, nhưng không, họ lại bắt tôi ăn rau xà lách.

Trời đất ơi! Thật là hành hạ! Quá tức giận tôi đã bỏ ra đây!"

Người ăn mày Do Thái khẽ lắc đầu: "Ôi bạn thân mến! Chính sau bữa rau xà lách kia là đại tiệc đó! Chỉ cần bạn chịu khó thêm chút nữa là được rồi..."

Câu chuyện ngụ ngôn nổi tiếng này luôn đưa ra rất nhiều những ý kiến trái chiều khác nhau. Rằng người Do Thái quá phiền nhiễu với mớ lễ nghi của họ hoặc thấy những ẩn ý sâu xa hơn về sự kiên nhẫn để chạm tay vào bữa đại tiệc rực rỡ sau cùng. Cá nhân tôi thì thích suy nghĩ thứ hai hơn khi mà chúng ta ngày nay dần mất đi sự bền bỉ, những khoảng lặng để cảm thấy đúng và đủ ý nghĩa của thành công lẫn hạnh phúc.

Mọi con đường đều dẫn đến thành Rome nhưng chắc chắn chẳng có con đường nào bằng phẳng. Thường chúng ta chỉ nhìn thấy đỉnh tháp lấp lánh để nhảy từ lối này sang lối khác, dễ dàng bỏ cuộc khi vấp chướng ngại mà đâu biết rằng đỉnh tháp đôi khi chỉ còn cách một chút nữa thôi. Sự vội vã hay ham muốn hưởng thụ tức thời khiến tầm nhìn trở nên hạn hẹp và tâm tình cũng vì

đó mà tủn mủn đáng buồn hơn.

Sống vội vã hay sống cho hôm nay?

Sống cho hôm nay dường như là một tuyên ngôn không còn mấy xa lạ với nhiều người trẻ hiện đại. Nó trở thành tiêu chuẩn thôi thúc không ít người hưởng thụ và thậm chí bất chấp. Bất kì lựa chọn nào cũng có những mặt tích cực lẫn tiêu cực cần cân bằng. Tuy nhiên, có vẻ như rất nhiều người chỉ đang cường điệu hóa cá giá trị tốt để làm lý do biện minh cho sự vội vã của mình.

Tôi có một cô bạn, mà khi nhìn cô, bất kì ai cũng đồng ý rằng "mỗi ngày là một bữa tiệc" theo đúng nghĩa đen. Không ngần ngại xăm lên tay chữ "YOLO" (You only live once) thời thượng, cô hẹn hò chóng vánh, mua sắm theo tâm trạng, ăn uống nghỉ ngơi theo sở thích, tiệc tùng hoan lạc bất kể thời gian. Nhìn thấy bạn cứ gầy rộc đi, người xung quanh lắc đầu, sếp ngán ngẩm, cô nàng YOLO hình như vẫn chưa biết điểm dừng. Một trường hợp khác không tiêu cực và lộ liễu như trên: Nàng thông minh, sành điệu, có học thức, nghề nghiệp tốt, gia thế chỉn chu nhưng nàng chẳng thích nổi cái gì

quá hai tuần, từ đàn ông cho đến lọ nước hoa. Nàng bảo: "Đời ngắn lắm! Hưởng thụ đi! Sao cứ phải dính chặt vào những thứ mà mình có thể thay đổi, kể cả chồng?". Tôi thích ý niệm đời ngắn lắm hưởng thụ đi của nàng. Nhưng tôi e sợ không biết nàng có hay rằng dù đời thì ngắn nhưng ai rồi cũng cần một bến dừng chân, không phải để an toàn hay dựa dẫm mà để thấy mình thực sự sở hữu một gia tài không thể đong đếm bằng vật chất. Niềm vui luôn ngắn còn nỗi buồn thì cứ hay kéo dài. Mà phương thuốc lấy nụ cười che giấu giọt nước mắt chưa bao giờ là phương thuốc đúng. Vậy nên, vội vã quá có phải đang khiến chúng ta mất dần những khoảng yên hay không?

Những bữa tiệc trầm lặng

Hemingway từng chia sẻ rằng ông viết "Hội hè miên man" thực chất là cho chính mình, để được nhìn lại phần kí ức tuổi trẻ tươi đẹp, khi mỗi ngày ở Paris đều là một ngày hội theo những cách khác nhau. Ở đó, chàng thanh niên Hemingway thiếu thốn có, ít kinh nghiệm có, vui có, buồn có nhưng khoảnh khắc nào cuối cùng cũng ngập tràn những rực rỡ tươi mới rất riêng. Đó cũng

chính là lý do mà tôi quyết định lựa chọn tiêu để cuốn sách cho bài viết này, trong không khí tiệc tùng đang ở rất gần. Có người quan niệm rằng mọi bữa tiệc đều cần nến, hoa, rượu, âm nhạc và thật nhiều lộng lẫy. Nhưng tôi cho rằng một bữa tiệc chỉ xứng đáng với cái tên của nó khi thực sự mang đến niềm vui. Có lẽ vì vậy, mà ngày nào trôi qua cũng có thể là một cơ hội để cảm thấy hưng phấn, hân hoan như thể sắp tiệc tùng hết mình.

Hãy hội hè miên man, hãy có những bữa tiệc của riêng bản thân mỗi ngày cho dù không có đủ nến hoa và những đôi giày cao gót! Sống trọn vẹn mỗi ngày không có nghĩa là chúng ta cần phải sống vội vã, bỏ quên hết những khoảng nghỉ cần và đủ để ngắm nhìn, cảm nhận và tận hưởng bình yên. Giống như một hòa tấu hoàn hảo, đời người chẳng khác bữa tiệc lớn là bao mà trong đó mỗi ngày trôi qua góp phần làm nên phút hân hoan đủ đầy hạnh phúc.

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Bảng Tình Ca Tắt Và Những Cánh Bướm Giãy Chết

Người ta thường tin rằng những điều mà bản thân trân quý và sợ đánh mất nhất cuộc đời thường xuất hiện vào lúc bất ngờ nhất. Bạn sẽ tự đặt cho mình những câu hỏi mang tính tình huống bởi giây phút đó có thể là lần duy nhất bạn nhìn thấy người đó, lần cuối cùng ánh mắt này chạm được đến trái tim kia, lần cuối cùng hoàng tử xuất hiện trong vùng trời của bạn. Thế rồi bạn tiến đến, vì bạn sợ đánh rơi mất cơ hội hiếm hoi này. Tình yêu diệu kì luôn bắt đầu như vậy. Cho đến ngày, bản nhạc réo rắt vụt tắt và những cánh bướm xinh đẹp buông mình.

Tôi thích cuộc sống nơi mà mọi người đều nghĩ rằng dời mình là một câu chuyện cổ tích nhiệm màu. Có thể là do bất kì yếu tố nào truyền bá và ảnh hưởng cũng

được nhưng có gì là sai khi ai cũng đủ can đảm để hét lên "thực tế gớm chết của anh, anh hãy mang đi chỗ khác đi!". Phải, chẳng có gì là sai cả khi các cô gái đều được lớn lên và tin mình là nàng công chúa, mình xứng đáng được yêu, được trân trọng, được nếm mùi vị ngọt ngào của nụ hôn đầu, của lần rung động đầu (và nhiều lần sau nữa), cửa sự hòa hợp và giấc mơ về một kết thúc viên mãn vẹn toàn. Tôi thích. Bạn thích. Chúng ta thích. Nhưng hiển nhiên rằng "thực tế gớm chết" chưa bao giờ để cho ai được bình an sống trong ảo tưởng. Ngay cả khi bạn có là kẻ trốn chạy tài giỏi nhất, bạn cũng sẽ chẳng đường nào thoát khỏi những cái bẫy thử thách được giăng ra.

Những khoảnh khắc loạn nhịp đầu tiên khi bạn đối diện với anh ta. Thật kì diệu. Chúng có sức mạnh đến nỗi, nhiều năm tháng sau này, ngay cả khi bạn khong nhớ nổi tên người đó là A hay là Z, mặt mũi ra làm sao thì bạn vẫn nhớ mồn một tim bạn đã từng thổn thức thế nào. Mọi chuyện tiếp diễn trong bầu trời rực rỡ pháo hoa đấy. Rồi bỗng nhiên bạn phát hiện ra anh ta ngáp chẳng bao giờ che miệng, một tuần đánh răng ba lần (là ba lần

hẹn hò với bạn), giành lối đi của người già hay kì kèo vài đồng lúc mua hoa quả. Tôi cứ ví dụ thế. Nhưng đó là "thực tế gớm chết". Từng chút một tạt nước vào ngọn lửa đang ngùn ngụt cháy. Lúc ấy, một số người sẽ bị tắt phụt. Một số người thì dùng thần chú "yêu nhau là phải biết chấp nhận cả cái xấu của nhau" để tiếp tục. Nhưng "hiệu ứng cánh bướm" ư, tôi dám chắc là giai đoạn này, bạn đã quên mất nó hoàn toàn rồi. Bạn tiếp tục được bởi trong các câu chuyện thần thoại, người ta cũng dạy bạn cần phải cố hết sức mình thì mới đạt được tình yêu đích thực. Thế nên, bạn cứ nhắm mắt nhắm mũi cố thôi. Không sao, chẳng có gì nghiêm trọng vì "thực tế gớm chết" còn có thể "gớm chết" hơn thế nữa cơ mà, một vài trò lẻ có đáng gì. Bởi phù thủy và những gã sở khanh không chỉ là một áng văn chương bằng chữ, bên ngoài kia, bất kể ai cũng có thể hóa cáo bất ngờ khiến bạn không kịp hoàn hồn trở tay.

Bạn hãy bình tĩnh, tôi không đang dọa dẫm điều gì. Vì tôi dám cá rằng bất kì ai trong số những phụ nữ đang đọc bài viết này đều đã từng gặp phải một tình huống đau lòng hoặc may mắn hơn là chứng kiến hoặc nghe kể

một câu chuyện "tình yêu đập đầu vào tường" từ ai đó mà mình quen biết. Những gã tồi mặc áo hoàng tử nhan nhản khắp ngõ ngách. Thực ra có thể là họ không có chủ ý trở thành xấu xa, những anh chàng hoàng tử ấy, nhưng một phần vì phụ nữ khó hiểu, phụ nữ đòi hỏi và ràng buộc quá nhiều nên đến lúc gãy đổ, kết thúc trở thành bi kịch. Bên cạnh đó, bạn cũng phải thừa nhận đi. rằng các anh chàng có "tiền án tiền sự" trên tình trường luôn quyến rũ và hấp dẫn hơn hẳn. Mà các anh này thì chỉ giỏi bắt đầu câu chuyện chứ chưa bao giờ là người biết cách kết thúc cho gọn ghẽ. Tại sao ư? Tại vì châm ngôn của họ là "Phũ phàng, lạnh lùng là cách tốt nhất để dập tắt hi vọng. Im lặng là câu trả lời an toàn trong mọi tình huống." Thế nên, bạn cứ bơ vơ tự tìm cách cứu lấy thân mình mà thôi.

Có những phụ nữ khác lại tôn sùng đến mức ám ảnh về cảm giác điện giật chạy dọc sống lưng. Vậy là họ đi tìm bằng mọi giá. Tiếp xúc với bất kì người đàn ông nào, cũng nảy sinh câu hỏi trong đầu "liệu chúng ta có thể có gì không?". Rồi một cách tự nhiên, trong đầu xây dựng những tưởng tượng hình ảnh. Nhưng đối tượng đâu phải

lúc nào cũng cùng chung tần sóng. Mà phàm đã là đàn ông, những gì tự động dâng hiến, họ sẽ chẳng bao giờ từ chối. Họ sẽ nhiệt tình tiếp tay cho ảo tưởng của bạn ngay khi bạn sơ hở để lộ tín hiệu. Chuyện gì đến sẽ đến vì bạn lầm tưởng mình đã tìm thấy "điều kì diệu". Rồi ảo tưởng vỡ tan, người đàn ông quay gót để bạn ở lại cùng trái tim vỡ một mảng lớn. Những vết sẹo sẽ nối dài nhưng điều ngạc nhiên là những phụ nữ thuộc tuýp này lại mang trong mình một tinh thần lạc quan đáng ngưỡng mộ. Không sao cả. Rồi bầu trời sẽ lại xanh. Tình yêu đang trốn ở xó xỉnh nào đó. Chỉ là chưa tìm thấy đúng người mà thôi. Vậy đấy, họ lại tiếp tục hành trình không mệt mỏi. Tôi khâm phục. Thật sự khâm phục!

Không ít cô gái đã lớn lên với một bảng màu toàn sắc hồng trong ánh mắt. Bất chấp "thực tế gớm chết" đã mang gì đến cho họ, họ vẫn tiếp tục tin dù màu hồng có nhạt đi ít nhiều. Có lẽ thế mà cuộc đời vẫn còn đẹp, chắc vậy. Nhưng tôi muốn tin hơn vào các cô gái biết tự cầm bút vẽ lấy những sắc màu riêng. Vì cho dù bạn có ước mơ hay hi vọng gì đi nữa, thực tế vẫn luôn luôn là gã khổng lồ ác nghiệt. Hãy học cách đối diện và đứng

lên sửa sai từ những cú ngã thay vì đứng dậy sửa váy và ngỡ rằng "chẳng may" mình bị vấp mà thôi.

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Sos: Kí Sinh Trùng Mang Tên "Con Lười"

Trưa nay đột nhiên cô em gái tôi gọi điện rủ đi ăn trưa, giọng điệu có phần đang hậm hực chuyện gì đó không rõ nên tôi không thể từ chối được. Y như rằng, vừa ra đến nơi, ngồi xuống ghế, là đã nghe cô nàng bức xúc tuôn ào ào không nghỉ. Sau một hồi hạ nhiệt, chung quy lại là đồng nghiệp của em tôi bị "con lười" kí sinh!

"Chị tưởng tượng được không? Đi làm thì hết Facebook lại đến chơi game, hết đọc tin lá cải lại shopping online. Đến 5 giờ chiều thì tong tả đi về. Hỏi gì cũng bảo không biết hoặc đùn việc sang cho người khác. Thế là cái kiểu gì?"

Em gái tôi năm nay 26 tuổi, tốt nghiệp Thạc sĩ kinh tế, năng lực tốt nên còn trẻ đã được tuyển vào vị trí trợ

lý giám đốc tài chính của một tập đoàn lớn. Văn phòng làm việc có năm người: giám đốc tài chính là sếp, một chị kế toán trưởng thâm niên (thái độ cũng như sếp), hai nhân viên kế toán và một thực tập sinh (được gửi gắm). Đi làm được một tháng thì nàng chính thức phát hiện ra ti tỉ việc, việc gì cũng đổ lên đầu. Lúc đầu còn tự nhủ thôi thì không phải tự nhiên mà được trả lương cao. Nhưng sau rồi dần dà phát hiện ra việc nọ đè việc kia vì những người nhẽ ra nhận lương để làm chung với mình lại chẳng hề làm gì cả. Em thực tập thì nhập cái file cũng hỏng, dịch văn bản thì Google translate xong cũng chả thèm biên tập. Cơ mà em chỉ đến học thôi nên đành chịu. Chị kế toán trưởng mặt mũi luôn tỏ ra nghiêm trọng, ngồi ở góc phòng, mắt luôn dãn vào màn hình đăm chiêu ngỡ tưởng đang căng thẳng cho đến khi chị không kiềm được sự sung sướng, nói với sang hai chị kế toán bàn bên cạnh: "Muachung đang có giá rẻ như cho đi Đà Nẵng đây này!". Vậy mà trước đó, khi nhờ chị kiểm tra lại giúp một vài số liệu không khớp thì chị bảo "chị đang bận, để sau đi!".

Cảnh tượng trên, tôi nghĩ có lẽ cũng dễ dàng bắt gặp

ở nhiều môi trường công sở. Lúc trước, khi còn làm cho bộ phận marketing của một tập đoàn về sản phẩm công nghiệp, vì liên quan đến truyền thông và quảng cáo nên chúng tôi thường xuyên phải họp bàn ý tưởng cho các chiến dịch. Ban đầu, tôi thỉnh thoảng e dè không biết mình có đang xông xáo quá hay không nhưng lâu ngày nhận ra nếu mình không phát biểu gì thì xung quanh cũng sẽ yên lặng. Vì công ty của tôi là công ty nước ngoài nên đa phần các sự kiện đều làm theo maquette từ công ty mẹ gửi về. Do đó, hầu hết mọi người đều bảo cứ vin vào đấy mà làm, không ai có nhu cầu đặt câu hỏi hay điều chỉnh cho nó phù hợp hết cả. Thêm vào đó, trên bảng phân công rồi thì việc ai nấy làm, không hỗ trợ, không tương tác gì cả. Đã thế, ngay trong cùng một nhóm, nếu có ai chăm chỉ vượt trội thì tức khắc sẽ ôm hết việc mà làm vì những người còn lại mặc định nhóm mình đã có "kẻ dọn rác" rồi.

Một ngày 8 tiếng, một tuần 5 ngày. Công sở với người này là cái guồng máy quay chóng mặt, với người khác hoàn toàn có thể trờ thành cái hộp uể oải giết thời gian. Lời khuyên của các chuyên gia dành cho bạn khi

có những đồng nghiệp bị "con lười" cắn gồm 7 nguyên tắc như sau, bạn có thể tham khảo:

1. Đừng để họ khiến bạn bận tâm quá nhiều

2. Đừng trông chờ vào sự công bằng

3. Đừng để bị lôi kéo

4. Không suy diễn và kết luận

5. Không gánh trách nhiệm thay

6. Nói "không" khi cần thiết

7. Tận dụng cơ hội để thăng tiến

Chúc bạn may mắn!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Một Nửa Của Sự Thật

Tôi nghe người ta thường nói rằng "một nửa của sự thật thì không phải là sự thật" nhưng có nhất định rằng lúc nào chúng ta cũng phải nghe cho đến cùng, biết cho đến hết mọi sự thật hay không?

Những nàng Pandora

Có nhiều phiên bản khác nhau kể về người phụ nữ Pandora này nhưng tôi xin mạn phép sử dụng phiên bản mà tôi được biết. Pandora là người phụ nữ đầu tiên trong thần thoại Hy Lạp, được Zeus tạo ra để trừng phạt loài người vì đã quên mất việc biết ơn ông. Người phụ nữ này Zeus ban cho mọi phẩm chất tuyệt mỹ nhất từ nhan sắc say đắm lòng người cho đến những đức tính mà đến ngày nay vẫn được xem như hình mẫu của người phụ nữ

như đảm đang, nhu mì, thông minh, khéo léo, tháo vát... Chỉ duy nhất một điều rằng, Zeus thổi vào Pandora tính tò mò. Và bạn thấy chưa, đó là minh chứng rõ nét nhất rằng mọi người phụ nữ có "hết sẩy" tới cỡ nào thì cô ta cũng vẫn sẽ tò mò. Chỉ là cô ấy thể hiện cái sự tò mò ấy như thế nào mà thôi.

Tuy nhiên tôi nghĩ chúng ta đa phần sử dụng trí tò mò của mình không được giống như phim ảnh và tiểu thuyết cho lắm. Hành xử lý tưởng luôn là chọn lọc sự thật để tiếp nhận hoặc bỏ qua, không thèm nạp vào người những gì khiến mình mệt với khí chất cao ngạo ngất trời. Thế nhưng chẳng có phụ nữ nào làm được điều đó! Phụ nữ sẽ luôn tìm các để theo dõi và tìm hiểu người yêu cũ của người yêu mới, người yêu mới của người yêu cũ rồi đối tượng mà mình ghét, đối tượng ghét mình, đối tượng có dấu hiệu tăm tia đàn ông của mình, đối tượng tình nghi làm đàn ông của mình say nắng... Nói chung, chỉ cần phụ nữ có chút thời gian rảnh và lăn tăn trong lòng thì họ nhất định sẽ tò mò bằng mọi cách. Tôi có cô bạn gái tính cực hay ho, mạnh mẽ, độc lập, tháo vát, thông minh và thậm chí cũng xinh nữa. Nhìn

chung cuộc sống của cô là ước mơ của rất nhiều phụ nữ khác. Chỉ có điều cô hay thất bại trong tình trường, cứ yêu anh nào được một thời gian thì đều tanh bành hết cả. Lúc thì do cô không chịu đựng nổi người ta và lúc thì người ta không chịu được nổi cô nữa. Mà nhìn tóm gọn lại cái sự "chịu không nổi" này đều xuất phát từ việc cô biết quá nhiều, cái gì cũng muốn biết. Đầu tiên, cô cứ phải kè kè theo dõi anh người yêu bằng đủ mọi phương tiện âm thầm như mạng xã hội, môi trường xung quanh anh ta. Tiếp theo, đã cố mà tìm thì kiểu gì cũng sẽ thấy cái gì đó khiến bản thân không hài lòng. Rồi nhiều cái nhen nhóm không thể nói ra vì nếu nói ra sẽ có nguy cơ lộ là mình đi theo dõi. Thế nên, cô tích tụ trong người, chuyển nó thành các kiểu bộc lộ khó chịu khác. Dăm ba hôm là mối quan hệ nát tan.

Tôi không biết sự tò mò đó của phụ nữ thường là do quan tâm hay không có lòng tin vào đối phương. Họ muốn biết mọi sự thật. Họ e sợ những lời nói dối, những toan tính che đậy nào đó. Và tự làm khổ mình. Cũng giống như chuyện phụ nữ hay hội phụ nữ ghét một ai đó. Họ cũng tự tạo thói quen tìm hiểu xem cái kẻ khó ưa

kia làm gì, thế nào, xong rồi bình luận dè sẻn. Nếu nó khoe gì tốt thì chê bai không tin. Nếu nó bị làm sao thì hả hê. Chẳng biết mục đích để làm gì. Nhưng các bạn các chị hãy thừa nhận đi! Tất cả chúng ta nếu có đơi lần hay nhiều lần làm thế! Vì tò mò. Vì muốn hiểu rõ, muốn biết sạch sẽ hang cùng ngõ hẻm. Vì tung hô các giá trị niềm tin và sự thật. Nhưng rốt cuộc, vẫn chỉ chính bản thân mình chịu đau, chịu mệt mỏi và phiền hà. Những nàng Pandora, chúng ta liệu có nên quan niệm lại về việc biết hết mọi sự thật hay không?

Những sự thật có gai hay lời nói dối chân thật

Tôi đã từng được đọc một câu chuyện tình thế này: Có một cặp đôi kia yêu nhau được một thời gian nhưng cả hai đều rất nghèo. Tài sản quý giá nhất của cô gái là mái tóc dài đẹp, khỏe mạnh và của chàng trai là một con dao nhíp bằng bạc. Vào ngày lễ tình nhân, cô gái đã cắt đi mái tóc dài của mình để bán lấy tiền mua tặng người yêu một cái hộp bạc đừng vừa con dao nhíp. Còn chàng trai lại bán con dao để mua cho bạn gái một cái nơ cài tóc. Đến lúc gặp nhau, cô gái nói rằng mình cắt tóc cho gọn vì mùa hè đi làm không tiện. Còn chàng trai lại bảo

mình vô tình đánh mất con dao.

Những lời nói dối như vậy, chúng ta đã gặp rất nhiều và dùng rất nhiều. Vì chúng ta tin rằng chúng vô hại và sự thật thì chỉ gây tổn thương mà thôi. Phải, không phải sự thật nào cũng dễ chịu. Chúng sát thương và tàn nhẫn. Khi đó, chúng thử thách mỗi các nhân về sự lựa chọn. Là nhất định phải đau hay che giấu mãi mãi. Tuy nhiên, chính vì lựa chọn đầy chủ quan ấy mà không phải lúc nào những lời nói dối với mục đích tử tế đều được đối phương công nhận. Đôi khi bạn tin rằng người kia không biết thì sẽ tốt cho cả hai nhưng chưa chắc đấy đúng là nguyện vọng của họ. Và bởi vì sự thật cho dù nhỏ đến mấy cũng khó che giấu nên thỉnh thoảng chúng ta đã vô tình gây hậu quả nặng nề hơn.

Thế nên, tôi nghĩ vì những lý do trên mà phát sinh thêm cả biến thể "không nói gì" để không phải nói thật hay nói dối. Im lặng trở thành vũ khí lợi hại nhất khi đẩy quyền lựa chọn biết hay không biết sang cho đối phương.

Phải sống đủ lâu, trải nghiệm đủ dài mới có đủ bản

lĩnh để đối diện với tất cả sự thật lẫn không thật trong cuộc sống này. Xét cho cùng, không phải những gì trần trụi khiến bạn đau lòng hay mất mát mà chính là cách chúng ta chọn đối diện và giải quyết chúng. Không có niềm đau vĩnh viễn hay tổn thất không thể bù đắp. Chỉ có trái tim con người chịu tha thứ, buông bỏ hay hàn gắn hay không mà thôi. Vì vậy, đôi lúc, một nửa của sự thật cũng đủ là sự thật rồi. Bạn có nghĩ vậy không?

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Một Phút Mơ

Thời thiết mùa thu, những ngày này đáng yêu đến mức khiến người ta xao xuyến. Buổi sáng mở Facebook lên thấy status của cô bạn " Trời đẹp quá, không ngoại tình hơi phí!" làm tôi bật cười. Cô vốn đã lập gia đình và có một đứa con trai kháu khỉnh thế nhưng thỉnh thoảng vẫn nhắn cho tôi một cái tin thông báo "Mày ơi, tao có vẻ đang tương tư anh A, anh B..." Phụ nữ đa tình chẳng có gì lạ. Phụ nữ không thủy chung cũng không còn gì gây ngạc nhiên nữa ở xã hội ngày nay vì ai ai cũng được quyền tự do chia sẻ, tự do luyến ái. Không còn đình làng và những tục lệ cay nghiệt. Không còn những phân cảnh thả lồng trôi sông hay dày vào rừng núi. Nhưng mà. Ừ. Tôi thực sự muốn đề cập đến cái "nhưng mà" đấy ở đây. Phụ nữ luôn luôn phải đối diện với "tòa án" ở ngay chính trong trái tim mình.

Tôi cực kì thích một câu trong bài hát Trái tim lang thang do Trần Thu Hà trình bày. "Người con gái sợ nỗi cô đơn, vội vã đi tìm giấc mơ". Phụ nữ nào cũng có những phút yếu lòng và để con tìm mình đi lạc. Và đa phần cho dù có lạc đến đâu, họ cũng luôn cố tìm được cách quay về. Bởi vì theo tôi được hiểu và trải nghiệm, phụ nữ luôn đặt lên hàng đầu những giá trị ổn định và ít sóng gió. Tuy nhiên đó là những điều có thể gọi là thuộc về "hình thức", còn trong đầu họ, trong trái tim họ thì chỉ thuộc về duy nhất họ mà thôi và hoàn toàn bất khả xâm phạm.

Đối với tất cả mọi người, chuyện ngoại tình đều bắt đầu một cách không bao giờ ngờ đến, và rồi nó cứ thế diễn ra như trượt dốc. Tôi có được đọc một bài viết khá hài hước, dùng thuyết Tiến hóa của Darwin để giải thích "chuyện trăng hoa" của đàn ông cũng như của phụ nữ. Theo gen học thì bản năng của đàn ông là đi phân phối "hạt giống" để đảm bảo hoàn thành tốt chức năng của mình. Còn phụ nữ thì lại khác, họ có nhiều hơn một bạn tình để có "giải pháp thay thế" (back-up plan) trong trường hợp thất thoát hoặc mất mát. Không ai có thể

chứng minh được tính đúng sai của luận chứng trên nhưng có một điều tôi thấy khá chính xác rằng trong đa số trường hợp, động cơ "ngoại tình" của phụ nữ đều không phải là sex và thậm chí còn không phải do mối quan hệ đang có không tốt.

Lấy ví dụ cô bạn có status "trời đẹp" mà tôi nhắc đến lúc đầu. Công việc của cô là tổ chức và quản lý sự kiện cho một nhãn hàng thời trang nổi tiếng, thê nên thường xuyên gặp gỡ và giao tiếp với rất nhiều đối tượng tao nhã và sành điệu khác nhau (họ hiển nhiên cũng có những chuyện thị phi xấu xí, tôi biết, nhưng nhìn chung là lung linh và bóng bẩy). Nếu thử tính xác suất thì khả năng gặp được người thú vị của cô là khá cao. Rồi thì cũng theo cách tính xác suất đấy mà tôi thường xuyên nhận được tin nhắn "tự thú" hoặc "khoe" (tùy bạn thích dùng từ nào cũng được) từ bạn mình. Lúc thì "nói chuyện với anh ấy thật không biết chán", lúc lại "tao dám cá là lão đấy sẽ hôn rất giỏi", có lúc khác "anh ta như hiểu được hết mong muốn của tao mày ạ!"... Cũng xin nhắc lại là gia đình cô có thể gọi là đáng mơ ước theo chuẩn mực chung và tôi cũng hiếm khi nghe bạn mình phàn nàn

than thở gì. Mỗi khi nghĩ đến cô, tôi nhớ một so sánh của Phan Việt: "Đó hoàn toàn là thứ ham muốn bất chấp hạnh phúc chứ không phải vì thiếu thốn hạnh phúc". Thứ "ham muốn" đó nó vẫn chỉ đang tồn tại trong tâm tưởng mà chưa một lần được cho phép trở thành hành động. Tôi có lần hỏi: "Có bao giờ mày cảm thấy có lỗi không?". Cô cười vang thành tiếng và lắc đầu. "Ngược lại ấy chứ, tao cảm thấy rất sung sướng và thích thú. Giống như mình có một thế giới riêng, đầy tự do, không ai có quyền phán xét và đầy kịch tính!". Sự mạnh mẽ và lý trí để quản lý thế giới nội tâm riêng ấy, tôi nghĩ, một phần đã tạo nên sự rạng rỡ, hạnh phúc và yêu đời nơi cô.

Cơ mà. Ừ, vấn đề nào cũng luôn có chữ "cơ mà". Không phải người phụ nữ nào cũng đủ bản lĩnh khống chế cảm xúc của mình (vấn đề muôn thuở). Thế rồi đôi khi lý trí không khống chế được hành động, họ đặt từng bước nhỏ vào cuộc phiêu lưu. Điều thú vị là chắc chắn tất cả phụ nữ đề đã từng "phản bội cảm xúc" và 99% những người tôi hỏi đều cho rằng không cảm thấy có lỗi gì nếu "chưa từng làm gì". Cái "làm gì" này được hiểu là

va chạm "vật lý" hay đi xa hơn là quan hệ thể xác. Còn chuyện gặp gỡ, nói chuyện, chia sẻ hay thỉnh thoảng "tán tỉnh" vô thưởng vô phạt sẽ không tính. Bởi vì bản thân mỗi người đều tự động lập trình những lý do và lời giải thích, tự bào chữa, tự biện hộ, trở thành luật sư xuất sắc nhất thế giới trước...chính mình. Đằng sau mỗi cuộc "ngoại tình" luôn tồn tại câu châm ngôn "Tội ngoại tình sẽ không bao giờ được cấu thành nếu không bị bắt".

Tôi tình cờ tìm thấy một trang web khá nổi tiếng, có mặt trên 23 quốc gia, tên là AshleyMadison.com. Trong lời giới thiệu của mình, trang web tự hào giới thiệu là trang web thành công nhất, địa chỉ đáng tin cậy nhất để tìm đối tượng "ngoại tình" với hơn 16 triệu thành viên giấu mặt. Bạn có thể có bất kì lý do gì để log in và đăng kí một tài khoản ở đấy. Tò mò cũng được, bất chấp hạnh phúc cũng được, muốn phiêu lưu hay cần tìm "phương án B" cũng được. Thật quá tuyệt vời! Nhu cầu "tìm cảm giác mới" được đáp ứng! Phần kết tội có hình thành hay không hoàn toàn phụ thuộc vào bạn. Nhìn vào khía cạnh tích cực, việc thả cảm xúc đi lạc đôi khi bù đắp được những khoảng trống lớn lao trong trái tim của

một người phụ nữ đáng thương nào đấy! Hay để bạn nhận ra lựa chọn mà bạn nghĩ là tốt nhất thực ra chưa phải cho đến khi bạn nhìn thấy cái thực sự tốt hơn. Đúng rồi, không nên hài lòng chẳng phải là tiền đề của tiến hóa nhân loại đó hay sao?

Hạnh phúc luôn bắt đầu từ chính bản thân mỗi người. Và hạnh phúc của người này đôi khi là nỗi đau của người khác. Tôi không ủng hộ việc ai đi tổn thương ai hay cũng hoàn toàn không thích người nào phải đau khổ. Nhưng bạn không thể tránh việc làm ai đó phải đau vì bạn trên hành trình đi tìm hạnh phúc đích thực của cuộc đời mình. Sống dũng cảm và thành thật chắc chắn không phải là một điều đơn giản. Nhất là đối với phụ nữ, những người luôn đặt người mình yêu thương lên trước chính bản thân mình, kể cả khi họ nhìn thấy rõ bản thân mình cần gì hơn. Tôi rất muốn khuyên phụ nữ hãy học cách buông tay hoặc học cách hưởng thụ cảm giác "đi lạc" của mình. Bởi có một câu rất cũ nhưng vẫn chưa bao giờ sai: "Mọi chuyện xảy ra đều có lý do của nó". Bạn sẽ không biết mình xứng đáng được những gì nếu bạn không dám cởi mở lòng mình. Đó là điều tôi có thể

đảm bảo với bạn.

À, nhưng mà, đừng ai trách oan tôi nhé! Tôi không đang cố cổ động phụ nữ làm "cách mạng" đâu. Thật đấy!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Nàng Có Bao Nhiêu Màu Tất Cả?

Phụ nữ như một bảng màu. Đó là lời khen có phần khéo léo, tôi nghĩ vậy. Nhưng thực ra trong mắt của đàn ông, câu nói đầy tính văn chương ấy thường được phiên dịch ra rằng: "Mệt lắm! Phức tạp lắm! Đau óc lắm!". Dù là vậy, đàn ông cũng đâu có đủ dũng khí để nói thẳng thừng ra. Họ vẫn tiếp tục mỉm cười: "Em cứ như cái cầu vồng ấy!" để thế giới được thái bình. Thật rõ là luôn tồn tại hai đường thẳng song song trong suy nghĩ của đàn ông đàn bà. Nhưng lỗi liệu có phải tại chị em hết cả?

Cool Girl

Trong cuốn tiểu thuyết ăn khách lừng danh của nữ nhà văn Gillian Flynn, Gone Girl, có một đoạn trích dẫn tôi thấy khá thú vị. Bà đã chỉ ra rằng đàn ông vốn dĩ

không thích phụ nữ đẹp, phụ nữ sexy, phụ nữ giỏi trên giường, lành nghề trong bếp hay điều hành được vũ trụ. Đàn ông thực tế thích những cô gái được xem là "cool". Các cô ấy như thế nào? Nóng bỏng, thông minh, hài hước, thích thể thao, biết chơi poker, đùa nghịch và chiều chuộng, thấu hiểu và cởi mở, không suốt ngày than vãn rằng mình béo, ăn uống thoải mái như các anh nhưng vòng eo chẳng quá sáu mươi hai... Cool Girl thì không nổi nóng, không đá thúng đụng nia, không tụ tập xì xầm nói xấu sau lưng đàn bà khác, luôn mỉm cười ngọt ngào và cư xử hợp lý trong mọi hoàn cảnh ngay cả khi đàn ông có vừa "kém nhân văn" tới đâu. Vậy đấy, các cô nàng như vậy mới đúng là mơ ước của các anh.

Đàn ông tuy chối cãi nhưng vẫn luôn hi vọng hay chết mê chết mệt nếu chạm trán một "ẻm" như vậy hoặc có vẻ giống như vậy. Và tại sao phụ nữ lại biết? Họ cũng từng có cơ hội làm bạn thân của các anh (đặc biệt là các nữ nhà văn hay các nữ đạo diễn), họ nghe ngóng, tổng hợp rồi ra sách, làm phim, tuyên truyền rộng khắp các diễn đàn dưới các định dạng thân thuộc như "Mười hai cách khiến chàng xiêu vẹo"; "Bí kíp giữ chàng mãi mãi"

vân vân. Phụ nữ thì dễ thẩm thấu. Thế nên, họ sẽ tin chỉ cần đáp ứng các gạch đầu dòng kia thì chẳng khó gì để trở thành một Cool Girl. Họ sẽ có người đàn ông mà họ yêu rồi giữ anh ta trong tay mãi mãi...

Và khi đám bụi màu tung lên

Như tôi đã nói ở trên, để trở thành cô gái như mơ mà đa số các chàng mong muốn gặp gỡ, phụ nữ nhất định phải khoác lên mình các kiểu hình thái khác nhau: Nàng với sắc đỏ kiêu hãnh, tham vọng và chủ động đến táo bạo; Nàng với sắc đen bí ẩn, quyến rũ, nhiều bí mật; Nàng với sắc xanh mơ mộng, lạc quan, tinh nghịch; Nàng với sắc hồng lãng mạn, ngọt ngào, tậm tâm... Ở mỗi một gam độ, phụ nữ mang đến một ưu điểm riêng mà tất cả đàn ông đều chờ đợi. Và để làm chủ được tất cả chúng, họ sẽ thực sự trở thành cô nàng Cool Girl bất bại.

Tuy nhiên sự thật không bao giờ đơn giản như phép toán một cộng một bằng hai. Bởi vì bên cạnh tất cả ước ao khát vọng về hình mẫu lý tưởng kia, phụ nữ còn muốn được sống là chính mình, được có những không

gian, thời khắc và giấc mộng riêng. Là lúc họ có thể cởi bỏ hết son phấn, váy vóc, giày cao gót, tự nhiên trong chiếc t-shirt mỏng, ôm một hộp kem sô cô la lớn, và nhảy múa thoải mái theo một giai điệu của Beyoncé; là khi họ có thể thẳng thắn bày tỏ rằng mình chẳng hề quan tâm gì đến việc MU hay Barca là đội bóng chuyền hay bóng đá vì họ chờ đợi sự thay đổi mà Karl Lagerfeld sắp mang đến cho Louis Vuitton trong bộ sưu tập kỉ niệm 118 năm thành lập hơn. Họ muốn nấu ra món ăn mà mình muốn ăn, xem bộ phim mà mình tò mò cho dù nó có thể sụt sùi và sến sẩm đến đâu chẳng biết. Như vậy đấy, mâu thuẫn xảy ra ngay chính bên trong người phụ nữ. Một nửa muốn làm hài lòng phần kia thế giới, một nửa muốn được tự hài lòng. Từ đó, sự chênh vênh khiến phụ nữ trở nên bấp bênh. Lúc thì gần gũi (theo khái niệm đánh giá của đàn ông) lúc thì xa lạ (cũng theo khái niệm đánh giá của đàn ông). Và rồi họ không bao giờ đạt đến cái ngưỡng Cool Girl mà chỉ là "một bảng màu" gây hoang mang mà thôi. Một số tự an ủi rằng thôi thì đàn bà mà phức tạp là đàn bà quyến rũ. Nhưng họ đâu biết đàn ông sợ nhất chính là hai chữ "phức tạp" đó!

Lady in Red

Thông thường phụ nữ chúng ta thường rất sợ bị chê là "cái đồ một màu", hàm ý là nhàm chán, chẳng có tí mới mẻ, thú vị gì. Tuy nhiên, cái sự "một màu" ấy đôi khi không phải là không tốt neesy bạn thử nhìn từ góc độ cho chính lợi ích của bản thân mình. Giống như tôi có cô bạn, được mệnh danh là "Lady in Red" không chỉ vì cô ta thích màu đỏ, hay xuất hiện với son đỏ giày đỏ mà còn bởi từ cô luôn toát ra thứ năng lượng cuồng nhiệt của đam mê, của khát khao tỏa sáng, tận hưởng và yêu mến hiện tại. Trong mắt nhiều người, cô giống như ngọn lửa nhỏ hừng hực sức sống, lan tỏa sự tích cực không ngừng nghỉ. Đó là một sự lụa chọn để trở nên "một màu" nhưng không phải là thứ màu mờ nhạt nhàm chán. Đó cũng là sự lựa chọn được sống cho chính mình, theo con đường riêng vì mình chứ không phải vì bất kì người đàn ông nào cả. Với cô, là bạch mã hoàng tử hay chàng nông dân cũng được, anh ra sẽ tới và chấp nhận cô như cô vốn dĩ.

Thế nhưng, tôi không phản đối việc phấn đấu trở thành các Cool Girl. Tôi thấy họ hay đấy chứ, thú vị và

hấp dẫn nữa là đằng khác. Chỉ có điều, họ sống thực sự đúng như những gì họ biểu hiện là đủ. Khi đó, họ không có dằn vặt nào, không lẫn lộn hay mệt mỏi giữ những nhu cầu "vì người" hay "vì mình".

Điều may mắn nhất mà chúng ta có, tôi nghĩ, chính là sự lựa chọn. Bất kể là trở thành người phụ nữ thế nào, bạn không hối hận và đau buồn dai dẳng ở cương vị đó thôi là đủ. Cuộc đời thật ra đâu có quá dài để chìm đắm trong những chênh vênh và lạc lối. Nhưng cũng đủ ngắn để tận hưởng những khoảnh khắc trọn vẹn đủ đầy. Tôi chức bạn sáng suốt!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Nàng Siêu Nhân Đi Giày Cao Gót

Vậy nàng liệu có bay được không? Chắc là không. Hay là nàng cứ đi bộ thôi nhưng cứu được thế giới? Chuyện đó cũng không mấy thực tế cho lắm vì thế giới thì phức tạp và hiểm nguy khôn lường mà nàng thì vẫn đang...đi giày cao gót. Cơ mà từ từ, nàng là ai mới được chứ?

Nàng là phụ nữ, nàng có học thức, có địa vị. Nàng xông xáo, tháo vát, lăn xả và không ngại trách nhiệm cao. Nàng biết làm đẹp, biết hưởng thụ, biết cách làm cho bất kì ai cũng phải ngoảnh lại nhìn cho dù chân nàng có thể không dài một mét mười hai, eo nàng có thể không còn 57cm, da nàng chắc không trắng nõn trắng nà như con gái mười bảy, đôi mươi. Nàng ý thức được rằng mình không phải người đàn bà đẹp nhất nhưng

chắc chắn mình không xếp vào hàng ngũ "không biết phấn đấu lại còn hay hư cấu". Nàng có thể ở bất cứ đâu, bất cứ nơi nào trên đất nước này, khiến cho đàn ông khao khát, phụ nữ bên cạnh thì tị hiềm. Nghe chừng người như nàng thật hiếm và hoàn hảo. Nhưng không, đàn bà giống nàng giờ ngày càng nhiều khi họ biết yêu bản thân mình hơn. Chỉ có điều, đằng sau những lung linh lấp lánh ấy, nàng có hạnh phúc không?

Bình đẳng hay không bình đẳng?

Thế giới bàn chuyện bình đẳng giới từ suốt nhiều thập kỉ qua. Rằng phụ nữ và đàn ông phải được hưởng những quyền tương tự nhau. Rằng phụ nữ có thể không cần đàn ông vẫn có thể sông tốt sống rực rỡ. Rằng đàn ông hãy thôi ngay chuyện nghĩ rằng phụ nữ thì chỉ nên đeo tạp dề trong bếp và không mặc gì ở trên giường. Cuộc cách mạng bề bỉ đó đã khiến hàng triệu phụ nữ tự tin bước ra khỏi hàng rào định kiến để mạnh dạn theo đuổi giấc mơ riêng. Thực tế cho thấy họ đã làm được rất nhiều việc phi thường, không hề kém cạnh bất kì đấng mày râu nào nếu không muốn nói là một số trường hợp có phần vượt trội hơn. Khẩu hiệu nữ quyền được giăng

lên ở khắp nơi. Phụ nữ tự hào với điều đó! Phụ nữ ưa chuộng tinh thần đó! Nhưng điều thú vị là mỗi phụ nữ lại có cách thức theo đuổi "bình đẳng" thật khác nhau.

Tôi đã từng thấy một Hillary Clinton kín kẽ và sắc sảo, một Angelina Jolie ngỗ nghịch và tự thuần hóa bằng tình yêu. Họ độc lập và cứng cỏi không thua gì bất kì người đàn ông nào với mong muốn góp phần giúp đỡ thế giới với vị trí đặc biệt của mình. Nhưng tôi cũng nhìn thấy cả những người chị, người mẹ thẳng thắn tuyên bố rằng bình yên của họ là ở nhà nấu cơm chăm con đợi chồng hay một cô gái xinh đẹp ngọt ngào không muốn lăn xả ra xã hội để làm việc gì cả vì có người yêu là đại gia là đủ hạnh phúc rồi. Sự khác biệt đó chứng tỏ cho chúng ta thấy rõ ràng định nghĩa về bình đẳng của phụ nữ là hoàn toàn khác nhau, gói ghém trong những khuôn khổ khác nhau. Sự bao bọc chở che của đàn ông trước khát khao dựa dẫm của đàn bà hình như không còn là tiêu chí để đánh giá nữa. Tuy nhiên, nó lại sinh ra nhiều mâu thuẫn khi phụ nữ nửa muốn độc lập nửa muốn có người sẵn sàng mở rộng vòng tay của mình. Có lẽ vậy mà chúng ta có những nàng siêu nhân...đi giày cao gót!

Cứu thế giới hay cứu chính mình?

Phụ nữ thành đạt xung quanh tôi ngày một nhiều. Họ kinh doanh, họ làm người của công chúng, họ lộng lẫy tự tin không chỉ trong những hoạt động cá nhân mà còn cả dự án xã hội. Thế nhưng, đằng sau hào quang không phải lúc nào cũng đầy ắp bột màu. Bởi rốt cuộc, tôi nghĩ phụ nữ nào cũng đều mang những phần tính cách giống nhau: khát khao được yêu thương, mỏi mong được thấu hiểu, công nhận. Sự mâu thuẫn ở hình thức bên ngoài và nội tâm cô độc bên trong càng lớn thì họ càng cô lập chính mình. Mà những đối lập đó đa phần đến từ hai từ khóa được xem là thiêng liêng mang tên "thiên chức".

Một mặt, làm vợ và làm mẹ. Chăm sóc, yêu thương và quán xuyến gia đình. Mặt khác, làm sếp hay làm người nổi tiếng. Chỉn chu trách nhiệm và lo lắng cho những người không phải là gia đình. Bạn hãy nhìn đi! Đâu dễ dàng gì mà cân bằng hai thái cực này. Bên cạnh đó, làm gì có người phụ nữ nào mà không muốn làm vợ hay làm mẹ kia chứ? Có thể vài người sẽ phản đối, nhưng tôi nghĩ chẳng qua là chưa đến lúc bản năng đó phát tác thôi. Và khi đó, lựa chọn điều gì là cả một cuộc

cân não nhiều hi sinh và cả may mắn. Vì kiểu gì phụ nữ cũng cần đến đàn ông. Phụ nữ có thể bất cần và ương ngạnh ở đâu không biết nhưng cuối cùng lúc cuối ngày, khi ánh đèn buông xuống, họ sẽ đều khao khát một chốn yên ấm trở về, nơi có người mở rộng vòng tay đón lấy, hôn nhẹ lên trán hay mở hộ khóa kéo sau lưng váy. Tuy nhiên, một khi ra phải cần ai hay điều gì, nghĩa là ta đã phần nào mất đi sự chủ động đồng thời vô tình xây dựng cả kì vọng. Phụ nữ lại còn "thù dai nhớ lâu" nữa nên họ thường gan lì cố chấp.

Phải, cho dù là chuyện vĩ mô to tát hay bé nhỏ cỏn con, chỉ cần dính chút ít cảm xúc vào là phụ ữ khó lòng buông bỏ. Chính xác là không dễ dàng "cam tâm". Họ với niềm tin (không biết ở đâu ra) luôn hi vọng mình có thể thay đổi mọi chuyện và đat được điều mình muốn. Những mục tiêu đó có thể lý trí, có thể cảm tính nhưng kiên định đến khi họ thực sự thấy mình đã hết cách, vào ngõ cụt. Dưới góc độ lạc quan, tôi luôn đánh giá cao việc "cố hết sức" này. Nhưng ở góc độ bi quan hơn thì tôi thấy phụ nữ thường tự tổn thương mình khi cứ đâm đầu vào vách như vậy vì mỗi một lần chạm đáy là một

lần họ thêm sợ hãi và bất an.

Vậy rốt cuộc, chúng ta nên làm thế nào cho phải? Đáng buồn là mãi mãi cũng không có câu trả lời nào xác đáng nhất vì làm thế nào đều tùy thuộc vào sự lựa chọn cá nhân, vào việc mỗi người thành thật tin rằng thế này hay thế kia thì bản thân mình hạnh phúc nhất. Phụ nữ có thể tham vọng cứu thế giới nhưng trước hết họ phải cứu được chính mình qua những thời khắc tuyệt vọng, qua nỗi buồn, qua sự cô đơn, mất mát, mỏi mệt và mất phương hướng. Tự bản thân không vui thì điều gì cũng là vô nghĩa. Cho dù gánh gồng được bao lâu, cho dù mạnh mẽ với thế giới được thế nào, cuối cùng mình đối diện với mình mới thật sự là điều quan trọng nhất.

Dạo trước, cô nàng "phù thủy" Emma Watson có một bài phát biểu ấn tượng cho chiến dịch HeForShe của Liên Hợp Quốc về vấn đề bình đẳng giới. Ở đó, cô gái 24 tuổi này kêu gọi phụ nữ trước tiên đừng từ chối việc mình là một phụ nữ, nghĩa là từ chối thiên chức, sự dịu dàng, bản năng yêu thương và thậm chí đôi khi yếu đuối. Phụ nữ cũng không nhất định phải gồng mình để chứng minh bất kì vị trí nào trong mắt xã hội. Họ cứ đi giày

cao gót, cứ mặc váy ôm và tự cứu được chính mình trước mọi giông bão trước. Những điều vĩ mô và trừu tượng khác sẽ lần lượt đến sau. Đừng lo lắng!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Nghệ Thuật Bán Mình

Bài học marketing cơ bản đều dựa trên nguyên tắc 4P: Production (sản phẩm), Price (giá), Place (địa điểm), và Packaging (bao bì). Lý thuyết ấy được áp dụng cho mọi sản phẩm xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta vì bất kì nhà sản xuất nào cũng muốn bán được hàng. Nhưng bạn có bao giờ nghĩ, ngay cả chính bản thân con người, cũng đang được áp dụng 4P một cách triệt để?

Chữ P to nhất

Chính là Packaging. Chưa bao giờ tại Việt Nam trào lưu phẫu thuật thẩm mỹ lại bùng nổ và được phủ sóng rộng khắp như hiện nay. Sáng nay lên báo đã thấy cô diễn viên A, người mẫu B sửa mặt, làm cằm. Đến chiều thì ầm ĩ chị kia làm ngực bị thiệt mạng, bác sĩ vứt xác

xuống sông. Tối ra phố hèn cà phê với bạn, nhìn mặt đã thấy cô ấy có gì khác khác. Hóa ra hí hửng khoe luôn: "Tao mới làm mũi đấy, trông được không?". Công cuộc làm đẹp của phụ nữ chưa bao giờ rộn rã như bây giờ. Ừ mà, phụ nữ làm đẹp thì có gì sai?

Ngày trước, chuyện làm đẹp chỉ quanh quẩn trong cái váy, lọ kem. Cái đẹp nhân tạo dưới sự đụng chạm của dao kéo hầu như rất xa vời với nhiều người. Một phần vì kĩ thuật còn kém, tỉ lệ thất bại cao. Phần khác, xã hội vẫn định kiến và dè bỉu trước những gì "trái tự nhiên". Lúc ấy, ai sinh ra mà xinh rồi, trắng rồi, đẹp rồi là có giá ghê lắm! Nhất định sẽ có sự phân biệt rõ ràng. Rồi xã hội phát triển (theo chiều hướng xấu hay tốt là do mỗi người tự phán xét), công nghệ khoa học đẩy các cuộc phẫu thuật thẩm mỹ lên một tầm cao mới. Bây giờ ai cũng có quyền được đẹp, được trắng, được xinh. Chỉ cần đủ can đảm và đủ tiền là được. Ngoài phố, tự nhiên nhiều người đẹp hơn hẳn. Và vì vậy, có lẽ "giá" của mỹ nhân cũng giảm đi do không còn hiếm nữa. Đột nhiên, tôi thắc mắc, tại sao chị em lại phát cuồng lên như thế?

Câu trả lời thật đơn giản. "Bao bì" tốt bao giờ cũng dễ

"bán", dễ thu hút hơn. Từ đó, "sản phẩm" cũng sẽ sở hữu được sự tự tin nhất định. Tôi nói chuyện với một anh bạn cũng khá bảnh trai và lịch lãm, giám đốc trẻ của một start-up đang lên như diều gặp gió. Tôi hỏi: "Mẫu phụ nữ lý tưởng của anh là gì?". Anh ấy trả lời: "Ưa nhìn, sexy, thông minh, không làm mất mặt mình là được!". 3/4 tiêu chuẩn anh đưa ra là ưa nhìn, sexy, không làm mất mặt đều được xếp vào yếu tố "packaging". Cũng dễ hiểu thôi, vì khi bạn bắt đầu tiếp cận một đối tượng nào đó, chẳng phải vẻ bề ngoài là những gì mà bạn quan tâm trước hết hay sao.

Thế nên, các cô gái ùa nhau đi làm đẹp, sửa cho đẹp, đắp cho đẹp là đều có cái lý lẽ của nó. Mà đẹp cũng giống như giàu vậy. Bao nhiêu là đủ? Ít khi người ta cảm thấy đủ lắm! Do vậy mà cứ phải dính hoài không ngừng được. Rồi mức độ gắn kết với chuyện làm đẹp cũng tăng lên theo thời gian. Bạn sẽ chẳng bao giờ hài lòng với làn da chưa đủ trắng, sống mũi chưa đủ cao, đôi mắt chưa đủ to, khuôn mặt chưa đủ nhọn... Thời gian, mối quan tâm, tiền bạc dần dần đều tập trung vào chuyện giữ gìn "packaging". Bạn không còn tâm trí lẫn sức lực nào chú

ý đến ba chữ P còn lại kia nữa. Đó là thời điểm mà bạn chính thức quên mất, khi marketing chỉ chú trọng đến packaging thì rất dễ sa vào cái hố "treo đầu dê bán thịt chó".

Nghệ thuật Marketing

Tôi cũng là phụ nữ. Hiển nhiên, tôi chưa bao giờ và cũng không hề có ý định phản đối chuyện làm đẹp. Nhân tạo hay tự nhiên, không quan trọng, miễn sao cá nhân mỗi người cảm thấy tự tin hơn là được. Thế nhưng, ngồi giữa một hội các quý cô, liên tục soi gương, tô son, giặm phấn, nói chuyện hôm qua mua bao nhiêu váy, bao nhiêu túi, spa ở đâu tốt, phẫu thuật ở đâu an toàn...mọi lúc mọi nơi, nhiều khi tôi cũng cảm thấy hoang mang ghê lắm! Có lần tôi giả vờ hỏi một em hot girl: "Em có định đi học gì không?". Em trả lời tỉnh rụi: "Không chị. Em chẳng thích gì. Với cả em không hợp đi học. Bây giờ cũng tốt mà. Chụp ảnh, đóng phim, đi event... cũng kiếm được tốt." Nghe xong, tôi tự nhiên hơi buồn. Chắc tại tôi không phải là đối tượng "khách hàng" của em gái này. Vì nếu xét packaging, tôi sẽ cho em 9 điểm. Nhưng thời điểm (place) để em thành thật như vậy với tôi là 5

điểm, chất lượng sản phẩm (product) chỉ đáng 1 điểm và hiển nhiên em đã tự định giá (price) mình quá cao so với thực tế.

Marketing luôn đòi hỏi nhiều nghệ thuật và sáng tạo. Trong đời sống xã hội, chúng ta cũng luôn cần phải "bán" mình để đạt được những mục đích mà bản thân mong muốn. Tất cả đều cần có một chiến dịch và đầu tư suy nghĩ nếu bạn không muốn thấy bại hoặc tệ hơn là bị xem rẻ. Tôi đã từng nghe ai đó nói "Đẹp là một năng lực". Chính xác! Không gì có thể phủ nhận chân lý trên. Vì "packaging" tốt luôn khiến mọi bước tiếp theo được suôn sẻ và dễ dàng nhiều phần. Thế nhưng, sự lệch lạc và ảo tưởng trong quan niệm về cái gọi là "năng lực" đấy đã khiến nhiều người xem nhẹ những giá trị bền vững lâu dài. Họ quên mất rằng bất kì một sản phẩm nào, sau khi được trả tiền thì phần nhãn bọc đều sẽ bị lột ra sạch sẽ. Và vào lúc ấy, chất lượng lên ngôi để quyết định tất cả. Xét cho cùng "packaging" là giá trị nhất thời, có tác dụng "phỉnh" thị giác và xúc giác, những gì còn lại mới "chốt hạ" việc bạn sẽ có vị trí nào.

Hôm nọ, tôi có anh bạn vừa về nước, chân ướt chân

ráo đã nhắn tin: "Ôi Việt Nam giờ nhiều hot girl quá! Đi đâu cũng nhan nhản, thích thật!". Tôi cũng công nhận là thích. Xã hội vì thế mà tươi đẹp lên vạn phần vì ai chả muốn nhìn thấy sự trẻ trung xinh xẻo hàng ngày. Được hai tuần, anh nhắn lại: "Khiếp, sao bọn con gái bây giờ, đưa nào cũng như là IQ một chữ số và nhạt toẹt thế nhỉ! Toàn xinh ơi là xinh mà lông bông lêu bêu!" Lúc đọc xong, tôi đồ rằng anh đã trải qua thời kì "packaging" và vỡ mộng. Ngẫm cũng chán! Vì khi khoảnh khắc hào nhoáng qua rồi, nguy cơ thất vọng sẽ tăng gấp đôi nếu nội hàm không tương xứng. Tôi chỉ có thể nhắn lại cho anh một tiếng thở dài. Biết làm sao được khi rất nhiều người cũng đang dần dễ dãi trong mọi quy chuẩn quan hệ, khi người ra dần bớt coi trọng yếu tố lâu dài và sâu sắc. Nghệ thuật Marketing chỉ còn là bài toán 1P mà thôi!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Những Bản Cv Không Có Hồi Kết

Đa số chúng ta thường nghĩ mình chỉ cần viết CV khi xin việc. Xin xong rồi thì khỏi cần rờ tới cái CV nữa. Nhưng mà, thật ra. CV là một bản lý lịch mô tả trên giấy. Còn trong cuộc đời thật, với các mối quan hệ thật, bạn lúc nào cũng đang thêm các gạch đầu dòng vào một cái CV vô hình để "nâng cấp" hoặc tạo ấn tượng với những con người thật. Và hiển nhiên, không phải ai cũng có những cái gạch đầu dòng mang tính sự thật giống nhau.

Tôi nghĩ sống ảo thật ra không chỉ để dành cho các tín đồ online mà còn vô cùng hợp lý nếu đem dành tặng cho các bạn thích thêm mắm giặm muối vào bức tranh đời sống cá nhân những tình tiết tưởng tượng như đúng rồi. Lúc trước, khi còn đi làm ở một công ty nọ, tôi có lần từng ngưỡng mộ vô cùng một bạn làm chung vì "hồ

sơ" của bạn thật hoành tráng quá, khiến mình không khỏi có đôi phần ghen tị. Linh tốt nghiệp đại học ở Mỹ, có một anh người yêu làm giám đốc marketing thuộc một hãng điện tử lớn, một năm được đi nước ngoài chục bận, shopping sớm tối bình thường đến mức xu hướng não cũng cập nhật. Chưa hết, cô thường xuyên kể về những chuyến du lịch nước này nước kia thời còn đi học. Có một lần tôi cũng thắc mắc sao vào công ty chỉ làm ở vị trí admin (hay còn gọi là bộ phận hậu cần) thì cô trả lời là chỉ đi làm cho có giờ tan sở như người ta chứ thực ra cũng không cần tiền. Chị em trong công ty cứ gọi là trầm trồ sao có người sướng thế, chẳng bù cho mình đầu tắt mặt tối, cơm áo gạo tiền. Bẵng đi một thời gian, công ty tôi có việc liên quan đến đối tác công ty người yêu Linh nên thường xuyên gặp gỡ nhân viên bên đó. Một lần ăn trưa, tình cờ nói chuyện vu vơ, tôi hỏi thăm xem có biết anh N. người yêu Linh không thì mọi người đều chưng hửng vì chưa từng nghe đến anh N. nào làm giám đốc markrting cho sản phẩm X hết. Từ đó mối nghi ngờ nhen nhóm. Dần dà, tôi phát hiện ra Linh học ở Mỹ về thật nhưng chưa tốt nghiệp, người yêu Linh chỉ làm trong công ty điện tử nhưng là nhân viên

marketing chứ không phải giám đốc. Tôi chưa bao giờ kể với ai về sự thật này vì cảm thấy không cần thiết nhưng mỗi lần nhìn Linh, đột nhiên có cảm giác tò mò không hiểu liệu cô ấy có mệt không?

Tôi dám chắc xung quanh bạn có không ít những cô gái giống như Linh, tô vẽ cho cuộc đời mình bằng những nét màu giả. Có lẽ vì họ không đủ tự tin với chính bản thân, mà cũng có lẽ họ cảm thấy áp lực trong một môi trường mà mọi người đều có quá nhiều thứ mà họ không có. Vậy là họ phải gồng mình, khoác lên mặt những lớp trang điểm ảo tưởng. Có người đã từng nói "sức mạnh của sự thật chính là bạn không cần nhớ mình đã từng nói gì" bởi vì bạn không phải che đậy và phòng vệ. Một lời nói dối luôn kéo theo rất nhiều lời nói dối phía sau để bạn cảm thấy mình được an toàn. Và hiển nhiên, những người như Linh quên mất rằng ở chính họ luôn có những điều đáng quý, quên mất rằng xung quanh luôn có những trái tim đủ thông minh và tỉnh táo để phát hiện ra những giá trị không thật. Khi đó, người tử tế sẽ thấy thật đáng thương còn kẻ ác tâm sẽ hể hả.

Cuộc đời vốn dĩ khắc nghiệt. Tất cả chúng ta luôn có

những vấn đề phải chống chọi và vượt qua để mang đến cho mình một cuộc sống dễ chịu hơn. Vậy tại sao phải mang thêm phiền phức bằng những cái gạch đầu dòng giả dối trong bản CV vô hình có phải không? Những người yêu quý bạn sẽ luôn yêu quý bạn vì chính bạn chứ không phải đám bột màu bạn cố tung lên trong lúc cao hứng hay mất tự tin. Sự thật có sức mạnh của riêng nó. Và bạn cũng vậy, bạn có những sức mạnh tiềm ẩn của riêng mình!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Những Cơn Choáng Mùa Hè

Tôi đi nước ngoài từ lúc còn khá trẻ, mới đặt chân vào trung học đã bắt đầu nói ngoại ngữ và tiếp cận với một nền văn hóa phương Tây hoàn toàn khắc nghiệt về nhiều giá trị. Tuy nhiên, giống như mọi đứa trẻ vào lúc tuổi teen, mùa hè luôn là mùa được trông đợi nhất. Nếu như ở Việt Nam, các em chỉ mong đến hè là được nghỉ học (hay đơn giản là không đến trường, ngủ nướng thêm một chút) thì thanh niên nước ngoài có phần may mắn hơn khi mùa hè đồng nghĩa với kì nghỉ, những cuộc vui bất tận và rất nhiều cơ hội gặp gỡ kết bạn mới. Và từ đó, summer crush ra đời.

Summer Crush

Từ "crush" được định nghĩa trong tiếng Anh là "sự

phải lòng". Nhưng tôi thích cụm từ "say nắng" hơn. Nó diễn đạt đầy đủ thứ cảm giác đột ngột, bất chợt, không hẹn trước, không thể dự định hay tiên liệu. Với các cô gái trẻ, summer crush là điều vẫn luôn được hi vọng nhiều nhất mỗi khi mùa hè bắt đầu. Bạn hãy tưởng tượng mà xem! Vào thời điểm thanh xuân mơn mởn nhất, bạn tự do và hân hoan với tất thảy mọi điều mới mẻ trong cuộc sống, bạn đến một nơi thay đổi hoàn toàn mọi cảnh quan và bầu không khí quen thuộc rồi nhất định bạn sẽ gặp gỡ và làm quen với những con người xa lạ. Đúng rồi, sự xa lạ vừa mang chút gì đó nguy hiểm, vừa kích thích vô cùng. Nó thúc đẩy một thứ nhiệt huyết chảy rần rần trong máu để ta mạnh dạn hơn bước chân vào những cuộc phiêu lưu, bước qua giới hạn, qua những quy tắc thông thường, mở lòng mình dễ dàng hơn.

Như vậy đấy mà những cơn say nắng mùa hè xuất hiện. Chúng thường rất ngọt ngào, nhiều đam mê, nhiều kỉ niệm đẹp đẽ (và thậm chí cả không ra gì). Bởi tất cả chúng ta khi đón nhận một summer crush đều tự nhủ với lòng rằng mình đang bất chấp, mình chỉ cần quan tâm đến hiện tại, mặc kệ quá khứ tương lai ra sao.

Chúng ta sống khoảnh khắc đó với mong muốn không hối tiếc gì, sống hết mình và trọn vẹn. Summer crush trở thành điều kì diệu của tuổi trẻ, một đặc quyền mà nếu không có cơ hội trải nghiệm hẳn phải đáng tiếc lắm thay!

Summer crush gần như là đại diện cho những gì không ràng buộc và thoáng qua chóng vánh. Đến rất nhanh và đôi khi đi cũng rất nhanh. Lúc tôi ở độ tuổi 20, sống tự do ở châu Âu, luôn tin rằng thế giới chỉ có riêng mình. Tôi đã từng được chứng kiến rất nhiều mối quan hệ như một cơn choáng váng mùa hè rồi chìm vào quên lãng. Có thể trong quan niệm của nhiều người, những chuyện như vậy sẽ được quy thành lối sống rồi gắn cho nó những tính từ có phần hà khắc như buông thả. Nhưng thực sự summer crush là một khái niệm mang đậm tính cảm xúc hơn là vẻ bề ngoài mà nhiều người vẫn lầm tưởng. Nó là bản đối nghịch của những e dè, những kìm nén và nguyên tắc. Nó giống như rất nhiều những mảnh kí ức đủ màu khác nhau được thu gom lại trong tim mỗi người đợi đến ngày trái tim thực sự trưởng thành sẽ thấy mình đã từng có một quãng thời gian dám

sống dám yêu trước khi bị hằng hà sa số ràng buộc nghĩa vụ làm cho chùn bước.

"Bùa choáng"

Nhưng liệu có phải summer crush chỉ dành riêng cho tuổi trẻ hay không? Tôi nghĩ là không hẳn. Vì về bản chất, những cơn say nắng giống như một thứ gia vị vậy. Nó không nhất định phải có trong cuộc sống mỗi chúng ta nhưng nếu có sẽ khiến thời gian trôi qua đậm đà và thi vị hơn gấp bội. Có thể vào những vị trí nhất định trong một thời điểm nhất định nào đó, chúng ta không còn được bất chấp, tung hê hết mà chạy theo cảm tính. Tuy nhiên, ai cấm chúng ta mơ mộng và thả lòng mình đi lạc đôi nhịp phải không?

Bên cạnh đó, cùng với thời gian, summer crush không gói gọn trong chuyện tình cảm đôi lứa, không chỉ còn là nhớ nhung ai đó bất ngờ xuất hiện trong một chiều nắng rực rỡ trên biển hay mùi hương nồng nàn lướt qua phố. Những cơn choáng ngây ngất mùa hè có thể là bất kì điều bé nhỏ nào bất chợt chạm được đến những rung cảm nhỏ nhất đậm tính cá nhân. Đó có thể

là một tách cà phê thơm nồng ở quán nhỏ trong phố nhỏ cùng một cuốn sách hay; là một chiếc váy dài đầy hoa trong tủ kính lúc vô tình đi bộ ngang qua giờ tan sở; là một thành phố bé nhỏ trên bản đồ gần như không ai biết đến vô tình nhảy lên một chuyến xe và biến mất vài ngày ở đó. Những phút nhận ra mình vẫn còn biết rung động, biết háo hức, biết bâng khuâng, biết yêu, biết khao khát ấy khiến cuộc sống vốn đầy rẫy mệt mỏi, hằn học, lọc lừa trở nên nhẹ bẫng và lặng lẽ trôi lại phía sau.

Tôi đã đi qua tuổi hai mươi của mình với những summer crush ngọt ngào ở Barcelona, ở Rome, ở một làng quê miền Nam nước Pháp. Tôi sẽ luôn nhớ đến những ngày nắng hân hoan và diệu kì ấy khi tay trong tay nằm trên đồi cùng anh chàng Địa Trung Hải mới quen nói những câu chuyện không dứt về âm nhạc, điện ảnh, về gia đình và những ước mơ. Khoảnh khắc quá khứ ấy giống như một bức tranh đẹp có phần bí mật với hiện tại nhưng chúng vĩnh viễn sẽ không bao giờ bị quên lãng. Chúng giúp tôi nhận ra mình đã sống rất trọn vẹn tuổi thanh xuân của mình. Và nhận ra rằng ngay cả vào thời điểm này, giá trị của những "cơn choáng" mùa hè

thú vị. Cho dù là bất cứ điều gì đủ khiến lòng xao động; khiến ta cảm thấy bớt ngột ngạt, bớt chán nản, đủ sức nuôi một mầm hi vọng mới thiết tha thì đều đáng giá. Kể cả chúng chỉ đơn thuần là một cơn choáng mùa hè thoáng qua vội vã.

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Những Nàng Beyoncé

Có phụ nữ nào trên địa cầu này không muốn mình đẹp không? Nếu có xin hãy mạnh dạn bước ra khỏi hàng ngũ và đón một chuyến lên sao Hỏa bởi vì chắc chắn bạn đã hạ cánh nhầm hành tinh. Còn ở nơi này, tất cả phụ nữ đều muốn mình đẹp, đều hi vọng mình trở thành một Beyoncé trong mắt ai đó. Đẹp được định nghĩa rất nhiều, dưới các định dạng khác nhau, nhưng có thể tóm gọn chung trong một cái comment đâu đó qua tin nhắn hay mạng xã hội kiểu thế này: "Ôi dạo này trông xinh thế!". Vâng, vào lúc đó, phụ nữ mới thực sự nhận thấy mình...cũng được (cũng tạm được).

Chú thích: Tôi, người viết bài này, cân nặng 45kg, cao 1m60, nhan sắc không xuống cấp. Phải chú thích như vậy để không gây ra những hiểu lầm đại loại như

"cô cứ thử xấu như ma cấu xem cô có mạnh mồm được thế không?". Tôi cũng luôn muốn mình đẹp và làm đủ ba chiêu mười chước để đẹp hơn như rất nhiều phụ nữ. Tuy nhiên...

Tất cả chúng ta đều có thể là Beyoncé

Tôi từng nhìn thấy một câu slogan quảng cáo cho một trung tâm thể dục thẩm mỹ thế này: "Beyoncé cũng chỉ có 24 giờ/ngày như bạn thôi và bạn hãy nhìn thân hình của cô ấy mà xem!". Bổ sung cho tổng quan hình ảnh là chị em phụ nữ đang hì hụi say mê bên máy tập. Tôi rất hâm mộ bất kì ai kiên trì với thể thao vì không phải phụ nữ nào cũng có được cái tinh thần vốn thuộc về nam giới ấy. Đa phần sẽ lười ì ra sau những giờ đi làm, dọn nhà, chăm con. Phải, chúng ta luôn có cớ để lười. Nhưng một ngày đẹp trời (hoặc xấu trời), bạn nghe phong phanh trong gió lời của ai đó: "Khiếp, con A dạo này béo kinh lên được, nhìn mặt như mười cái mâm cỗ ý!". Rồi bạn chột dạ, thấy mồ hôi lạnh toát sống lưng, bạn rụt rè soi gương nhìn nhận lại chính mình. Ừ thì cũng không đến nỗi "mười măm cỗ" nhưng mà vài mâm thì cũng có thể. Thôi chết rồi! Đèn nguy hiểm đã bật

lên!

Đối diện với tình huống trên, có thể một vài phụ nữ sẽ bực bội một lúc rồi thôi, đâu lại hoàn đấy vì...bận quá (theo nhiều nghĩa). Nhưng những người đã từng được ai hoặc rất nhiều ai đó khen xinh, công nhận là duyên, đẹp thì chắc chắn không thể nào nuốt trôi ngay được. Một vài người khác lại dấn thân vào vòng quay "trùng tu và tái tạo nhan sắc" với lý do khác, có phần xã hội hơn. Ví dụ như đột nhiên chuyển đến một môi trường làm việc mà xung quanh người nào cũng hình như đang rực rỡ hơn mình. Một ngày, một tháng không sao. Nhưng ba tháng, sáu tháng thì nhất định sẽ cảm thấy mình rơi ra hoang đảo khi cả hội hở ra tí nào là bàn chuyện mua váy này ở đâu, mua son gì thì đẹp, đánh phấn nào thì hợp, tập nhảy, tập yoga, tập múa... Phụ nữ thì không hay thừa nhận rằng họ luôn ngấm ngầm so bì lẫn nhau. Tuy nhiên có đứa đột nhiên thu hút nhiều sự chú ý hơn mình thì cũng xuất hiện cảm giác kì kì rồi huống hồ là cả hội ngày nào nó cũng sáng bóng hơn mình thì rõ ràng là sự kì kì nó bị đẩy lên mức cao trào. Tôi không xem sự ghen tị trong trường hợp này là xấu. Nó giống bản năng

của phụ nữ hơn, và cái bản năng này sẽ thúc một cú đẩy phụ nữ tiến lên.

Vâng, tất cả chúng ta đều có thể là Bayoncé, đều có quyền cố gắng phấn đấu để bản thân đẹp, đẹp nữa, đẹp mãi; để mỗi khi post một tấm ảnh lên mạng xã hội người người nhà nhà ấn like, và comment rằng "dạo này trắng nhỉ!", "dạo này xinh quá, hoa hậu quá!"; để bà con lối xóm không thất vọng vì sự xuống dốc của hình thể sau sinh; để chồng tự hào dắt đi đây đi đó mà thiên hạ nhầm là "ông này già rồi mà có bồ nhí ngon ghê!". Lý do là gì cũng được, phụ nữ chẳng có gì sai nếu muốn đẹp và đổ mồ hôi công sức cho nó.

NHƯNG...

Tất cả chúng ta không phải là Beyoncé

Beyoncé từng tiết lộ với báo giới rằng cô đã giảm gần 30kg trong vòng 3 tháng ngay sau khi sinh con bởi một show diễn đã được lên kế hoạch trước. Con số diệu kì đó thật là đáng mơ ước với bất kì người phụ nữ nào sau khi sinh hoặc đang thấy bất ổn với cân nặng của bản

thân. Nó trở thành tấm gương lấp lánh cho rất nhiều chị em xông vào ăn kiêng và tập thể dục hùng hục. Nào là low carb, atskin, das, detox, không tinh bột. Nào là yoga, zumba, HIIT. Nỗ lực nào cũng sẽ được đền đáp. Hiển nhiên. Chỉ có điều không phải thân chủ nào cũng nhận ra là mình đã được đền đáp đủ mà thôi.

Tôi có một hội bạn. Một hội nhé chứ không phải là một chị. Cả hội đều nhìn nhay mà đẹp. Mua gì cũng phải chia sẻ địa chỉ vì nếu không "mày đẹp hơn tao là ích kỷ". Và hiển nhiên, cả chuyện giảm cân cũng đua. Đua lành mạnh và âm thầm thôi nhưng mà nhất định phải cùng gầy chứ không tự nhiên thấy mất tự tin kinh khủng. Thế là người thì low carb đói run lẩy bẩy, người thì detox đến xám ngoét cả mặt mũi, người thì đói quá ăn xong đi móc họng ói ra bằng hết để đỡ cắn rứt lương tâm. Thể thao thì ngày nào cũng hì hụi hết lớp nhảy này đến lớp vật kia hòng đốt calorie ủi an tâm lý. Đến độ có người nhận tin nhắn với nội dung: "Chà, dạo này gầy nhỉ! Vất vả lắm à?" thì mừng cả ngày vì tưởng đang được khen. Từ giảm cân thành công đến hốc hác xanh xao hóa ra không phải ai cũng biết giới hạn.

Một số chị em khác lại không ám ảnh chuyện béo gầy mà ám ảnh chuyện phục trang son phấn. Người đẹp vì lụa thì đúng rồi nhưng mà lụa đâu phải lúc nào cũng đủ. Thế là ngày nào cũng cần shopping. Mua sắm trực tiếp không được thì mua sắm online. Cứ phải cảm giác có quần áo mới thì mới không căng thẳng. Rồi cả mỹ phẩm nữa. Mùa này son màu cam đang mốt (báo chí, mạng xã hội và cả người xã hội là tác nhân quảng bá hữu hiệu nhất mà) nên nhất định phải có một thỏi son màu cam. Công ty giờ không xài BB Cream nữa mà rủ nhau chuyển sang CC Cream thì mình cũng phải CC Cream với niềm tin mãnh liệt về "sự che phủ hoàn hảo, giấu khuyết điểm hữu hiệu, mịn sáng lấp lánh" mặc dù CC Cream cũng chỉ là câu chuyện truyền thông. Làm đẹp trở thành cuộc chạy đua vũ trang có phần khốc liệt nhưng đầy quyến rũ mà không phải phụ nữ nào cũng đủ tỉnh táo rút chân.

Nhìn chung, chúng ta đột nhiên quên mất mình không phải là Beyoncé, mình không cần nhất định phải giữ hình tượng "bùm chíu" suốt 24/24, 7/7. Mình cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường mà thôi. Bình

thường nghĩa là có thể hạnh phúc với chính cơ thể mình, hài lòng và yêu chuộng nó. Bình thường nghĩa là thấy vui với lời khen nhưng cũng không quá đau khổ với những nhận xét bâng quơ rơi rớt. Bình thường nghĩa là đôi khi bụng ngấn mỡ nhưng hạnh phúc lúc nằm cạnh người yêu có thể đùa nhau chơi trò "thi ai bụng béo" mà không ngượng ngùng hay sợ đánh giá. Bình thường nghĩa là thích ăn que kem thì ăn, thích ăn miếng bánh thì mua rồi đến phòng tập điều độ vì nghĩ rằng mình sẽ khỏe mạnh chứ không phải vì cắn rứt mấy trăm calorie vừa nạp. Phải, hầu như chúng ta rất hay quên rằng chúng ta không phải là Beyoncé.

Tôi thích nhìn phụ nữ đẹp. Đàn ông cũng thích phụ nữ đẹp. Nhưng không phải vì cô ta cao 1m70, cân nặng 50kg. Mà bởi vì khi cô ta nói, cô ta đi, cô ta cười, làn da cô sáng bừng, nụ cười cô rạng rỡ, tướng mạo cô đầy sức sống và sự tự tin. Cái đó làn thần thái, điều làm nên một người phụ nữ lấp lánh. Vì thế, các nàng Beyoncé của tôi, thay vì ám ảnh rằng chỉ tập tành và nhịn ăn để đẹp, xin hãy nghĩ làm thế nào để cười thật lòng, vui vẻ và yêu đời thật lòng. Khi đó, chắc chắn đến cả Beyoncé

có khi còn ghen tị với chính bạn. Tôi đảm bảo!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Rwf - Khi Cổ Tích Sang Trang

Buổi chiều thứ bảy âm u, trong quán cà phê kiểu Nhật Bản đậm chất trà xanh và nhạc thiền thư thả, tôi ngồi nghe bạn mình kể chuyện gia đình. Giống như tất thảy mọi cặp vợ chồng khác, cô bắt đầu cằn nhằn về những thứ không vừa ý trong cuộc sống lứa đôi. Từ chuyện ai lau nhà, ai rửa bát, ai chăm con, cho đến nghĩa vụ bên nội bên ngoại, ai chỉ biết rảnh ra là tót lên Facebook chém gió chuyện chính trị xã hội, chuyện ông này bà kia v.v... Tóm lại là nhiều quá, tôi nghe xong cũng ù ù cạc cạc, một mớ thông tin có phần rệu rã đi từ tai này sang tai kia rồi rơi mất, chỉ để lại một chút sợ hãi nhẹ nhàng đối với hôn nhân. Thế nhưng, phải đến khi cô ấy bảo: "Tao với chồng tao bây giờ khác gì Roommate with benefits (RWF) đâu" thì tôi giật nảy mình. Vì với tôi, đấy mới thực sự là vấn đề to tát nhất sau đám cưới!

Cổ tích chấm dứt

Người ta vẫn bảo hôn nhân là nấm mồ của tình yêu. Nhưng kế hoạch dự phòng của tình yêu là tình thương và nghĩa phu thê. Mà cái dự phòng này coi chừng còn thiêng liêng và đẹp đẽ hơn nên không gì đáng lo ngại cả. Tuy nhiên, khi hôn nhân biến những đôi tình nhân mặn nồng ân ái, những người đàn ông và đàn bà đã từng nghĩ đến nhau là máu rần rần chảy, tim đập rộn ràng trở thành bạn cùng phòng đến hẹn lại lên rồi thôi thì kế hoạch dự phòng của nó ở đâu?

Khi nghe cô bạn tôi cảm thán cụm từ RWF xong thì tôi ngồi thẳng dậy và hỏi: "Thế là như nào, chán lắm à?". Cô thở dài thườn thượt, mấy ngón tay thon gọn được giũa sơn hồng cẩn thận khẽ đặt lên bàn. Tôi nhìn kĩ bạn mình: Phụ nữ 30 tuổi, hai đứa con, da trắng má hồng, ăn mặc chải chuốt, cân nặng chắc không thể quá đầu năm. Tóm lại là mơn mởn ra chứ chẳng phải kiểu đàn bà đầu tắt mặt tối bèo nhèo bê bối gì mà chồng chán chồng chê. Vậy chuyện gì đang xảy ra cơ chứ? Về cơ bản là chẳng có chuyện gì xảy ra. Mà đúng là không có gì thật khi hai vợ chồng mỗi ngày đều đặn hôn tạm biệt tiễn nhau ra

cửa, tối về lên giường hôn tạm biệt chúc nhau ngủ ngon. Tháng hai lần đưa nhau đi xem phim, sáng chủ nhật ngồi cà phê với bạn. Chuyện chăn gối thì vẫn đều như vắt chanh, tần suất không thay đổi, các bước dạo đầu, vào trận, tăng tốc, về đích không bỏ sót khâu nào. Hôn nhân yên ấm như kia, chuyện gì là chuyện gì?

Chuyện chính là cái gì cũng đều đặn quá! Việc có thể xem là hấp dẫn nhất giữa hai vợ chồng đã không còn hấp dẫn được, không còn ngóng trông khao khát vì biết chắc bẩm hôm nay sẽ làm gì, thuộc lòng luôn ai trước ai sau, lên xuống bao lần ở đâu lúc nào. Xong việc thì phần ai nấy đứng, quần áo ai người đấy mặc rồi hôn cái thủ tục vùi vào chăn mà ngủ. Tệ hơn chút có lần vợ đang hì hụi chiều chồng, ngẩng mặt lên thấy chồng đang say mê với cái điện thoại, đến cái xúc cảm "trả bài" cũng mất sạch sành sanh. Những ái ân vẫn còn nhưng đam mê thì rụi hẳn. Và đó có thể là lúc mà hôn nhân mở cửa cho những khả năng bên ngoài lẻn vào xây tường tạo khoảng cách.

Có người đàn ông sẽ quên mất "cơm nhà" đã từng ấm nóng và cháy bỏng ra sao. Họ có thể không đi tìm bát canh tô phở nhưng họ chỉ còn muốn làm để xong

chuyện cho mình. Phụ nữ cả nghĩ hơn. Người mạnh mẽ cũng nảy sinh nguy cơ ngoại tình từ tư tưởng đến hành động (nhất là phụ nữ đẹp). Người yếu đuối thì tự dằn vặt bằng muôn vàn câu hỏi như tiểu thuyết kiểu "tình yêu chết đâu rồi?" hay "anh ấy không còn yêu mình ư?". Người vô tâm thì mặc kệ vì tôi đi làm chăm con lo cho gia đình đã đủ mệt chết đi rồi. Nhưng cho dù có là gì, chuyện cổ tích trên giường lung linh ngày nào khiến thành thực tại trần trụi. Không hoa hồng, không nến, không mật ngọt. Chỉ có chiếc giường là chiếc giường và tấm ga nhàu nhĩ lúc đã xong.

Nấu lại cơm nhà

Đa phần đàn ông hay đàn bà tận sâu đáy lòng đều tin rằng bữa cơm nhà mình luôn là bữa cơm nên ăn, cần ăn và muốn ăn nhất! Rau muống xào tỏi, thịt kho tàu hay canh chua cá ngon thì ngon thật nhưng ăn mãi thì lâu dần cũng chỉ là một bữa cơm ăn cho no chứ không phải để thích nữa. Lỗi là tại ai? Tại người nấu cơm hay tại người ăn cơm không sắt son chung thủy? Tôi nghĩ rằng lỗi không thuộc về ai hết cả. Lỗi là của quy luật phát triển thông thường. Chính vì vậy, cách duy nhất để cứu

bữa "cơm nhà" chính là hãy tìm cách nấu lại nó bằng nhiều cách.

Cẩm nang "Đời sống tình dục lấp lánh" bạn có thể dễ dàng tìm thấy ở khắp nơi từ sách báo cho đến internet. Chỉ cần Google vài từ khóa là bạn có thể nhận được vô số thông tin từ vi mô đến vĩ mô. Thế nhưng, cá nhân tôi nhận thấy đầu tiên hết, vợ chồng hãy cũng bỏ trốn với nhau. Hãy đủ can đảm cùng gạt sang một bên mọi trách nhiệm ràng buộc tạm thời, kể cả đó là đứa trẻ sống một vài ngày thực sự bên cạnh nhau. Hãy trao đổi rằng "em hơi chán rồi đó! Giúp em đi!" để nhận lại phản ứng thật thà từ "roommate". Hãy thử những tư thế mới, thay đổi khúc dạo đầu, thay đổi địa điểm, cách tiếp cận nhau! Đừng lười và kiên quyết không để cho đối phương lười! Đó là những gợi ý chính quy.

Còn không chính quy, tôi lại tin rằng để cho đối phương thấy đời sống giường chiếu có vẻ bị đe dọa bởi một kẻ thứ ba là cách tương đối hữu hiệu. Hoặc là anh cần xem xét lại bản thân, giật mình suy nghĩ coi hóa ra giữa vợ chồng có vấn đề gì không nhỉ để mở đầu đối thoại trước hoặc là nếu anh buông xuôi hoàn toàn thì lại

là một câu chuyện hoàn toàn khác tôi không tiện bàn ra ở đây. Kích thích sự tò mò, sự ghen tuông trong một mối quan hệ đang nguội dần lửa thực sự là một cách không tệ.

Và cuối cùng, không chính quy chút nào nhưng tôi vẫn khuyến khích phụ nữ nên thử chính là mở cửa ra ngoài kia và tiếp xúc với những người đàn ông mới, những người đàn ông đang ngưỡng mộ mình. Tôi không ủng hộ bạn đi quá giới hạn hay làm điều gì tắc trách. Nhưng một đôi câu bông đùa, một vài lời tán tỉnh thực sự không gây tổn thất gì mà ngược lại chúng sẽ củng cố cho bạn niềm tin rằng bạn vẫn thật xinh đẹp, bạn vẫn được ham muốn, được ngưỡng mộ. Để khi về nhà, bạn bớt cảm giác chán nản tự ti, bớt dằn vặt tự vấn chính mình. Thôi thì, hãy tự cứu chính mình trước, bạn nhé!

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Và Rồi Tình Yêu Sẽ Đến Thật Không?

Các cô gái luôn tin vào điều kì diệu cho đến khi...họ không thể tin được nữa. Thời điểm đó là khi nào, tôi không thể trả lời bạn vì đó là "lỗi" của truyện cổ tích, của phim truyền hình, của tiểu thuyết diễm tình và của cả tạo hóa. Nhưng có một điều tôi có thể dám chắc với bạn rằng, một khi còn tin thì họ sẽ còn háo hức với thứ cảm giác được đặt tên "hiệu ứng cánh bướm".

Phụ nữ xung quanh tôi thích cảm giác đó. Họ kể cho tôi nghe những câu chuyện về "hiệu ứng cánh bướm" của mình. Ví dụ như một cô bạn tường thuật lại điểm bắt đầu với người chồng hiện tại thế này: "Chúng tôi đi chơi biển chung một nhóm bạn và buổi tối đã ngà ngà say. Chẳng suy nghĩ gì cả, tôi vẽ trong vô thức một con mèo đeo nơ lên khăn giấy. Thật tình cờ, tôi nhìn thấy anh ấy

cũng đang vẽ. Tôi tiến lại gần xem và phát hiện ra anh cũng vẽ một con mèo giống y hệt như con của tôi. Không có lời giải thích nào cả nhưng vào ngay khoảng khắc ấy, tôi biết anh chính là người đàn ông mình đang kiếm tìm. Chúng tôi hẹn hò rồi cưới nhau sau đấy." Hay có một câu chuyện khác có nhiều tình tiết lãng mạn hơn: "Tôi bị hủy chuyến bay vì thời tiết xấu nên phải đón chuyến bay khác vào ngày hôm sau. Thế là được xếp ngồi cạnh một anh chàng điển trai lịch lãm độc thân. Khi máy bay cất cánh, tôi phát hiện ra chúng tôi đang đọc cùng một quyển sách. Khi gần đến nơi, máy bay chuẩn bị hạ cánh, tôi mới lấy đôi khuyên tai từ trong túi ra đeo thì anh bằng thái độ hết sức ngạc nhiên đã tiết lộ rằng hai ngày trước vừa mua một đôi giống hệt cho cô em gái. Sau đó, chúng tôi chào tạm biệt ở sân bay rồi mỗi người mỗi ngả. Ấy vậy mà, ngay tối hôm đó, tôi lại gặp lại anh trong một quán cà phê ở trung tâm thành phố. Và tôi nghĩ đó chính là duyên phận.".

Những chuyện ngẫu nhiên xảy ra thường ngày xung quanh chúng ta. Nhưng trong tình yêu, phụ nữ lại luôn tin rằng đó là những điều kì diệu tươi đẹp. Khi chúng đến

một cách tình cờ, chúng sẽ rung lên hồi chuông tình ái vốn đang yên ắng trong tim mỗi người. Thế là ai cũng khao khát, cũng ước ao. Bởi chỉ có những điều kì diệu mới có khả năng khiến bạn hiểu thế nào là "luồng điện chạy dọc sống lưng", thế nào là "tim đập loạn nhịp", thế nào là "phát cuồng phát dại vì nhớ nhung", thế nào là "nhắm mắt cũng nghĩ đến mà mở mắt cũng mơ về"... Tôi đã nghĩ rất nhiều về điều này khi bắt đầu hẹn hò với một người đàn ông khá ổn. Anh ấy là người nhìn chung không chê vào đâu được: ngoại hình dễ coi, nghề nghiệp ổn định, mạnh khỏe, chín chắn, quan tâm, chừng mực. Tuy nhiên, cho dù anh ấy có đối xử với tôi tốt đến mấy, tôi vẫn chưa bao giờ có được cảm giác "hiệu ứng cánh bướm" với anh. Khi tôi chia tay, tất cả mọi người xung quanh đều nghĩ tôi không bình thường, vớ vẩn, dở hơi nhưng thực lòng mình tôi không thể tiếp tục một mối quan hệ mà mình không có chút hứng khởi nào cả. Tôi tự đặt cho mình hàng trăm câu hỏi tại sao, như thế nào, mình có thật là bất thường hay không? Và không tài nào tìm ra câu trả lời thích đáng.

Đó là năm tôi 22 tuổi. Tuổi trẻ cùng những điều cổ

tích nhiệm màu. Bây giờ, khi ít nhiều sóng gió tình cảm đã qua, tôi nhận ra rất nhiều người đã chung sống với nhau thật lâu không phải nhờ vào tình yêu (hiển nhiên là vẫn có những người yêu nhau) mà bởi giữa họ có một sự gắn kết vô hình về thói quen, sự thấu hiểu chia sẻ cùng trách nhiệm mà mỗi người dành cho mối quan hệ đó. Tiến sĩ tâm lý học Joseph Rhinewine, tác giả của nhiều cuốn sách về hành xử trong các mối quan hệ, đã từng phân tích rằng "hiệu ứng cánh bướm" thường xuất hiện ở những người mà chúng ta ít trông chờ nhất, và nó càng mạnh mẽ khi ham muốn được biết rõ tình cảm của đối phương không như ta là tưởng tượng trong cơn "cuồng yêu" của mình. Mặt khác sự bền vững của bất kì mối quan hệ nào cũng không phát triển dựa trên cảm giác lâng lâng này bởi nó sẽ thoái trào rất nhanh. Giống như người ta vẫn nói "tình yêu không bao giờ tồn tại mãi mãi". Thực chất là để ám chỉ "hiệu ứng cánh bướm" không bao giờ tồn tại mãi mãi thì đúng hơn.

Vậy bạn có nghĩ một mối quan hệ thiếu những điều "kích thích" thì đáng chán hay không? Vào một số thời điểm, tôi nghĩ là có. Vào một số thời điểm khác, tôi tin

bạn sẽ trả lời không. Bởi rốt cuộc người phụ nữ nào cũng mong muốn một cuộc sống tình cảm ổn định, chân thành. Họ sẽ không che giấy ước mơ về những điều lãng mạn kì diệu của mình, nhưng nếu phải chọn, tôi dám chắc phụ nữ sẽ chọn phương án bền vững lâu dài. Tôi biết có những người sẽ lựa chọn người bạn đời của mình theo tiêu chí "truyền miệng": "Hãy chọn người đàn ông yêu mình chứ đừng chọn người mình yêu. Vì chỉ cần bạn tin, tình yêu sẽ đến!". Tôi thấy cũng không phải là không có lý. Bởi nếu bạn thỏa hiệp tốt, nếu bạn chấp nhận và trân trọng những gì mình có thì người đàn ông yêu bạn sẽ luôn cố gắng không làm tổn thương bạn. Như bao nhiêu phân tích đã đưa ra rồi đấy, "hiệu ứng cánh bướm" chưa bao giờ là nhân tố quan trọng cho các mối quan hệ lâu dài hết cả.

Thế nên, câu hỏi lại rơi vào bạn. Hãy bỏ qua tiểu thuyết, phim truyền hình nhiều tập, truyện cổ tích lung linh! Hãy bỏ qua hết để tự hỏi mình câu hỏi liệu bạn có thể sống với một mối quan hệ mà bạn sẽ không có thứ cảm giác "nôn nao, rộn rã nơi lồng ngực" hay không? Liệu bạn có tin rằng cuối cùng tình yêu sẽ đến nếu

chúng ta biết chấp nhận tình cảm của đối phương trước hay không? Liệu bạn có đủ dũng khí và sự tự tin để xây dựng tương lai với một người mà bạn "nghĩ" là tốt với cuộc đời bạn chứ không phải là "cảm" thấy không thể thiếu hay không? Nếu bạn có thể trả lời được hết mọi câu hỏi đó. Tôi tin, chúng ta không nhất thiết phải có "hiệu ứng cánh bướm" để được hạnh phúc, đúng không nhỉ bạn thân mến?

KHI PHỤ NỮ UỐNG TRÀ ĐÀN ÔNG NÊN CẨN THẬN

Phan Ý Yên

Kết

Yên viết cuốn sách này không phải để nói xấu phụ nữ. Yên chỉ muốn được đồng hành và chia sẻ cùng họ. Giống như thể, giữa một bầu không gian ngập tràn hoa mùa xuân ấm áp, chúng ta có duyên gặp gỡ, ngồi xuống một ban công nhỏ nào đây, bạn gọi trà đào mật ong, Yên chọn bạc hà thêm chút chanh thanh thanh, và câu chuyện bắt đầu từ đó. Vô thưởng vô phạt, không quá lớn lao, không cần vĩ đại nhưng chúng ta có thể giãi bày cùng nhau, một cách tự nhiên và dịu dàng. Không dám chắc sau mỗi tiệc trà, vấn đề nào cũng được giải quyết nhưng ít ra sự nhẹ nhàng và đồng cảm mà nó mang lại sẽ đủ sức khiến phụ nữ thấy mình được lắng nghe, được thấu hiểu.

Phan Ý Yên